உ

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

"எப்போரு ளேத்தன்மைத் தாயினு மப்போருண்
மேய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

(ALL RIGHTS RESERVED.)

தொகுதி 7	துன்மதிஸு ஐப்பசிமீ கஉ 1921ஸு அக்டோபர்மீ 16உ	பகுதி 4

கடவுள் வணக்கம்.

அரும்பொனே மணியேயெ னன்பேயெ னன்பான
வறிவேயெ னறிவி லூறு
மானந்த வெள்ளமே யென்றென்று பாடினே
னாடினே னாடி நாடி
விரும்பியே கூவினே னுலறினே னலறினேன்
மெய்சிலிர்த் திருகை கூப்பி
விண்மாரி யெனவெனிரு கண்மாரி பெய்யவே
வேசற் றயர்ந்தே னியா
னிரும்புநேர் நெஞ்சகக் கள்வனா னாலுமுனை
யிடைவிட்டு நின்ற துண்டோ
வென்றுநீ யன்றுநா னுன்னடிமை யல்லவோ
யாதேனு மறியா வெறுந்
துரும்பனே னென்னினுங் கைவிடுத னீதியோ
தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே.

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை யென்னுயி ராகிநின்ற
சுத்தனைச் சுத்த வெளியா னவனைச் சுகவடிவா
நித்தனை நித்த நிராதார மாகிய நின்மலனை
எத்தனை நாட்செல்லு மோமன மேகண் டிறைஞ்சுதற்கே.

கண்டா ருளத்தினிற் காலூன்றிப் பெய்யுங் கருணைமுகி
லண்டார் புரத்துக்கு மன்பர் வினைக்கு மசனிதன்னைக்
கொண்டாடி னார்முனங் கூத்தாடு மத்தன்றன் கோலமெல்லாம்
விண்டாலம் மாவொன்றுங் காணாது வெட்ட வெறுவெளியே.

ஆனந்தபோதினி

துன்மதி௵ ஐப்பசி௴ ௧௨

வர்த்தகம்.

உலகில் மானிடர் செய்யும் தொழில்களில் வர்த்தகம் ஓர் முக்கியமான தொழிலாகும். பாபமற்ற வழியில் திரண்ட பொருள் சம்பாதிப்பதற்கு இது சிறந்த தொழிலாகும். மேலும் உலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத அவசியமான தொழில்களில் இதுவு மொன்று. ஒரு பொருளைக் கொடுத்து வேண்டிய மற்றொரு பொருளைவாங்கிப் பிறகுகொஞ்சம் இலாபத்திற்கு அதை யின்னொருவருக்கு அளிப்பதே வர்த்தகமாகும். ஆதியில் ஒரு பண்டத்தைக் கொடுத்தே இன்னொரு பண்டத்தை வாங்கிக்கொண் டிருந்தார்கள். இன்றும் தானியம் கொடுத்து பழம், காய் கறி முதலியவற்றை வாங்கும் பண்டமாற்று வழக்கம் நம் நாட்டில் நடைபெறக் காணலாம். பிறகு பொதுவாக வழங்கும் பொருளாக நாணயத்தை வைத்துக் கொண்டார்கள்.

ஆதியில் நமது நாட்டில் வர்த்தகம் மிக்க விர்த்தி யடைந்திருந்தது யாவரும் அறிந்த விஷயம். நம் நாட்டார் கப்பல்களின் மூலமாக சீனு, ஜப்பான், சுமத்ரா, ஜாவா, ஈஜிப்ட், அரேபியா முதலிய விடங்களோடு வர்த்தகம் செய்திருந்தார்களென்று தெரிகிறது. ஆனுல் நம்மவரில் பலர் கூட்டாகச் சேர்ந்து பிரபல வர்த்தகம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. மேல் நாடுகள் வர்த்தகத்தாலேயே பெரும்பாலும் செல்வநிலை யடைந்து பிறகு செல்வத்தால் எல்லா மேம்பாடுகளையு மடைந்தன.

அந்தோ! நமது நாட்டாரோ மற்ற விஷயங்களில் அடைந்ததுபோல் வர்த்தகத்திலும் ஈனதசையே யடைந்தார்கள். வர்த்தகத் தொழில் சுயாதீனமான தொழில். ஆனுல் இலாபம் வருவதுபோல்

சில சமயங்களில் நஷ்டமும் கிடைக்கும். ஆகையால் வர்த்தகனுக்குக் கூரிய புத்தியும், ஆழ்ந்த முன்யோசனையும், உலக அனுபவமும் வேண்டும். வர்த்தகர்கள் முக்கியமாகக் கீழ்க்காணும் விஷயங்களை மட்டுமாவது கவனிக்க வேண்டும்:—

1. வர்த்தகன் எக்காலத்தில் எப்பொருள் அதிகமாகச் செலவாகுமோ, அப்பொருளை வாங்கி விற்கவேண்டும். தன்னிடம் விலையாகும் பொருள் எங்கு, எச்சமயத்தில், நயமாகக்கிடைக்குமோ அச்சமயம் சென்று அங்கிருந்து அதை வாங்கி வரவேண்டும். அத்தகைய சரக்கை யதன் உற்பத்தித் தானத்திலிருந்து வாங்கி வந்து வைத்துக்கொண்டு பிரியமான காலத்தில் விற்கவேண்டும்.

2. சரக்குகளை யப்பட்டமாகவே விற்கவேண்டும். சரக்குகளில் அவைபோல் வெளிக்குத் தோற்றும் வேறு வஸ்துக்களைக் கலந்து விற்போர் இம்மையில் மரியாதையை யிழந்து ஒவ்வொரு சமயம் அரசர் தண்டனைக்குள்ளாவதோடு மறுமையில் நரக தண்டனையுமடைவார்கள். இக்காலத்தில் நம்நாட்டில் இந்த அக்கிரமச்செய்கை அதிகமாகப் பரவுகிறது. முக்கியமாக உணவுக்குதவும் பொருள்களிலெல்லாம் தேகசுகத்தைக் கெடுக்கத்தக்க வேறு பொருள்கள் கலக்கப்படுகின்றன. அந்தோ இத்தகைய முக்கிய விஷயத்தை யதிகாரிகள் கவனிக்கிறார்களில்லை.

3. வர்த்தகருக்கு விளம்பரம் முக்கிய அவசியமாகும். மேல்நாட்டார் விளம்பரம் செய்வது எப்படி யென்பதைப்பற்றி யொரு நூலே வரைந்திருக்கின்றனர். விளம்பரம் செய்வதென்பது நாம் ஒவ்வொருவரிடமும் சென்று என்னிடம் இன்னின்ன பொருள்கள் முதல்தரமானவை, சுத்தமானவை, குறைந்த விலைக்குக் கிடைக்கும்; தாங்கள் என்னிடம் பேரம் செய்து பாருங்கள் என்று அழைப்பது போலாகும்.

4. வர்த்தகன் கட்டாயம் வரவு, செலவு கணக்கு வைத்து அப்போதைக் கப்போது தனக்கு எவ்வளவு இலாபம் அல்லது எவ்வளவு நஷ்டம் என்றறிய வேண்டும்.

5. வாங்குவோர் மனம் திடுக்கிடத்தக்க அதிக இலாபத்திற்கு எதிர்பார்த்தல், முகத்தலளவை, நிறுத்தலளவைகளில் மோசம் செய்தல், ஒன்றைமாதிரிகாட்டிப் பிறகு அதனிலும் தாழ்ந்த பொருளைக் கொடுத்தல், இத்தகைய காரியங்கள் மோசச் செயல்களேயாகும்.

6. வர்த்தகனுக்கு எப்போதும் பூரணசாந்த குணம் இருக்க வேண்டும். ஒருவன் பேரம்செய்ய வந்தால் அவன் தன் கடையை விட்டு மறுபடி வேறு கடைக்குச்சென்று கோரிவந்த பொருளை வாங்காமல், தன்னிடமே வாங்கிச்செல்லும் வண்ணமாகவும், மறுபடியவன் எதற்கும் தன் கடைக்கேவரப் பிரியப் படும்படியாகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். தான் ஒரு பொருளின் விலை ஒரு ரூபாய் என்றதற்கு வாங்கவந்தவன் அரை ரூபாய்க்குத் தருகிறாயா என்று கேட்டால், உடனே "உன் மூஞ்சைப் பார்க்கும்போதே நீ வாங்குகிற மூஞ்சிதான் என்று தெரிகிறது; போவே நாட்டுப்புறம்" என்று கடுகடுத்து வந்தவர்களோடு சண்டையிட்டுக் கொள்ளும் சுபாவமுடையவனும், உயர்ந்தஜாதி தாழ்ந்தஜாதி, ஏழை செல்வந்தன், பெரியவன் சின்னவன் யாவரிடமும் மரியாதையாகவும், தாழ்மையோடும் இனிய மொழியாய்ப் பேச வியலாதவனும் வர்த்தகத்திற்குத் தகுதியானவர்க ளாகார்கள்.

7. தாழ்ந்த சரக்கை உயர்ந்த சரக்கென்று சொல்லி விற்றல், சாயம்போகும் துணியைக் கெட்டிச்சாயம் என்று கூறுதல், கலப்புள்ளதைக் கலப்பில்லாத தென்று கூறுதல், சரக்குக்கு இல்லாத குணத்தையும் யோக்கியதையையும் கற்பித்துப் பொய்கூறுதல் இச்செய்கைகள் வர்த்தகனுக்குத் தீங்கையே விளைவிக்கும். அவனிடம் பிறர்க்கு நம்பிக்கை யிராது. இவற்றால் பாபமும் விளையும்.

நன்பர்களே ! இனி நம் நாட்டுவர்த்தகர்க ளிடமுள்ள குறைகள் என்ன வென்று கவனிப்போம். சாதாரணமாக யாருக்கும் பிறரிடமுள்ள குற்றங்களைப்பற்றிப் பேசுவதே மிகப்பிரியம். ஆனால் அது அறிவாளிகள் செய்கையல்ல வேன்றே கருதப் படுகிறது. நமது குறைகளையும் குற்றங்களையுமே நாம் அடிக்கடி சிந்தித்து அவற்றை நீக்கிக்கொள்ள முயலவேண்டும்; அதுவே நாம்முன்னேற்ற மடையும் மார்க்கமாகும். ஆகையால் நம் நாட்டு வர்த்தகர்களிட மிருக்கும் குற்றங் குறைகளைக் கவனிப்போம்:—

1. நம் நாட்டு வர்த்தகர்கள் கல்வியை யலட்சியம் செய்வது ஒரு பெருங்குற்றம். தமது புத்திரனுக்குக் கணக்கெழுதவும், கடிதம் சுமாராக வெழுதவும் தெரிந்து விட்டால், 'போதும் போதும்; இன்னம் என்னத்திற்குப் படிப்பது; கடையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் போதும்; கடையில் நம்ப ஆளொன்று ஒருவன் இருக்க

வேண்டும்' என்று கூறிப் பதினாறுவயது ஆகுமுன்னமே அவனைக் கடையில் குந்தவைத்து விடுகிறார்கள். இதனால் எத்தனை சந்ததிகளாயினும் அவர்கள் கடையும் வர்த்தகமும் எள்ளளவு விர்த்தியுமின்றி அதே நிலையிலிருக்கின்றன, அல்லது க்ஷீணித்துப் போகின்றன.

2. அப்படிக்கின்றி யாராவது ஒருவர்த்தகர் தமது புத்திரரில் ஒருவரைக் கல்விகற்க விட்டாலோ, தாய்ப்பாஷையை யலட்சியம் செய்து அந்நியபாஷையை மட்டுமே சிரத்தையோடு கற்கும் வழியிலேயே விடுகிறார்கள். அப்பிள்ளைகள் கொஞ்சம் ஆங்கிலம் கற்றதும், வர்த்தகம், கைத்தொழில் முதலிய கௌரமும் சுயாதீனமுமுடைய தொழில்களை இழிதொழில்களாகவும், அதமமாகிய சேவகா விர்த்தியையே கௌரவமான தொழிலாகவும் கருதப் பழகி விடுகிறார்கள். அதோடு ஆங்கிலம் கற்காத தம் தந்தையாகிய வர்த்தகர் கேவலத்தொழில் புரியும் முட்டாளென்றும், தாங்கள் நாகரீகம் பெற்ற கல்விமான்களென்றும் கருதி அழியும் பாதையில் செல்லத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை மட்டும் நோக்கினால் இவர்கள் கல்வியில்லாமல் இப்போதிருக்கும் நிலைமையிலேயே யிருப்பதே மிக்க நலமென்று கருதவேண்டி யிருக்கிறது.

ஆயினும் நம் நாட்டு வர்த்தகர்களாகிய சிமான்கள் தக்கமுமுயற்சி யெடுத்துக் கொண்டால் இத்தகைய கெடுதியில் தம்மக்கள் சிக்காமலே கல்விகற்று வர்த்தகத்தில் மிக்க விர்த்தியடையுமாறு செய்யலாகும். வர்த்தகத்தில் அந்நியநாட்டுச் சம்பந்தம் அவசியமாதலால், ஆங்கிலமும் கற்கவேண்டியதே. தங்கள் மக்களுக்கு ஆரம்பத்தில் தாய்ப்பாஷையைச் சரியாகக் கற்பித்து அவர்கள் நமது ஆசாரம், ஒழுக்கம், மதம், குலதர்மம் முதலிய வற்றைச் சரியாயுணர்ந்தபின் ஆங்கிலத்தில் சரியாக எழுதப் படிக்கக் கற்கும்வரை அக்கல்வியைக் கற்பிக்கவேண்டும்; அல்லது இன்னும் அதிகமாகக் கற்றாலும் குற்றமில்லை. ஆனால் அதோடு வர்த்தகத்திற்குவேண்டிய பிரத்தியேகக் கல்வியை யவசியம் கற்பிக்க வேண்டும். இவ்வாறு கல்வி கற்றவர்களை வர்த்தகத்துறையில் விட்டால் வர்த்தகம் எவ்வளவோ விர்த்தியடையும். இவர்கள், பலபேர் ஒன்றுசேர்ந்து, மேல்நாட்டில் பிரபலவர்த்தக சங்கங்களை யேற்படுத்தித் திரண்ட செல்வம் சம்பாதிப்பதுபோல், நம் நாட்டிலும் வர்த்தகம் செய்வார்கள்.

3. இப்போது நம் நாட்டார் தனியாகவே (இன்றேல் எங்கோ ஒவ்வொரு விடத்தில் இருவர் மூவர் சேர்ந்து—அதுவும் நீடித்திருப்பது அரிதே...) பெரியவர்த்தக மாயினும் செய்வார்கள். "கொள்ளைக்குப் போனாலும் கூட்டு ஆகாது" என்ற ஒரு பழமொழி மிக்க தவறான கருத்தை நம்மவர்க்கு உண்டுபண்ணுகிறது. அந்தோ! மேல்நாட்டார் நூற்றுக் கணக்கானபேர் ஒன்று சேர்ந்து முதல்வைத்து வர்த்தகம் செய்வதாலன்றோ ஆச்சரியமானவிதமாய்ப் பொருள்களை யுற்பத்தி செய்வதோடு ஏராளமான செல்வம் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்பதைப் பிரத்தியட்சமாக நாம் பார்க்கிறோமல்லவோ. இப்போது நம் நாட்டுவர்த்தகர் அப்படிச் செய்யக்கூடாமலிருப்பதன் காரணம் போதிய கல்வி யின்மையே. மேல்கண்டவாறு தம்மக்களுக்கு இனியேனும் கல்வி கற்பித்தால் நம்நாட்டில் வர்த்தகம் மிக்க விர்த்தியாகு மென்பதில் ஐயமே யில்லை.

அந்தோ! நம்நாட்டார் இதைக்கவனிப்பார்களோ? "ஆ! இதில் கூறியிருப்ப தெல்லாம் சரிதான், உண்மையே" என்று வழக்கம் போல் கூறிவிட்டு உடனே மறந்து விடுவார்களோ? இன்னமும் அசட்டையா யிருந்தால் நம் தாய்நாடு முன்னேற்ற மடைவது ஆகாதகாரியமே.

4. அந்தோ! மேனாட்டு நாகரீக மயக்கத்தில் நம் நாட்டு வர்த்தகரும் சிக்கிக்கொண்டு சில தவறான காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அது நாகரீகமான சீர்திருத்த மென்று கருதுகிறார்கள் போலும். அதிலுள்ள அகௌரவம் இவர்கள் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை.

(1) ஒருவருக்கு மேல்பட்ட ஆட்கள் கூட்டாகச் சேர்ந்து தொழில் செய்வதற்கே சங்கம் என்று பெயர்; அதற்கு ஆங்கிலத்தில் "கம்பெனி" என்று பெயர். அதை Co. (கோ) என்று குறிப்பாக இரண்டெழுத்துக்களால் வரைவதும், கூறுவதும் வழக்கம்.

அந்தோ! நம்மவர்களோ ஒருவன் ஒரே யொரு பொருளில் மட்டும் வர்த்தகம் செய்வதாயினும் "இராமன் அண்டு கோ," "கந்தன் அண்டு கோ" என்று பெயர் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இன்னும் இதில் இன்னொரு பெரிய அவலட்சணம் உண்டு. அதாவது, 'கிருஷ்ணசாமி' என்பது தன் பெயராயின், "கெ. ஸாமி அண்டு கோ" என்றும், 'கோபாலு' என்பது பெயராயின் "கெ. பாலு அண்டு கோ" என்றும், 'லோகநாதம் பிள்ளை' என்

ருல் "லோகன் அண்டு கோ" என்றும் வைத்துக் கொள்ளுகிருர்கள். சிலர் தங்கள் தாய்நாட்டு முன்னோர், பெரியோர், மகான்கள், கடவுள் திருநாமங்கள் இவை யாவும் அகௌரவமென்று கருதி அலட்சியம் செய்து, மேல்நாட்டு வமிசத்தவர்கள் என்று மதிக்கப் படுவது கௌரவம் என்று எண்ணி, மேல்நாட்டுக்குறிய பெயர்களையே வைத்துக் கொள்ளுகிருர்கள்.

அந்தோ! உண்மையில் இவற்றைக் காணும் அன்னிய நாட்டார் நம்மைக் கேலி செய்து மிக்க அகௌரவமாகவும், இழிவாகவும் கருதுகிருர்கள் என்பதையும், நம் நாட்டு அறிவாளிகள் கண்டு அந்தோ! நம் தாய்நாட்டார் இப்படி அன்னியர் அவமதிப்பிற்கு இடங் கொடுக்கிருர்களே யென்று மனம் வருந்துகிருர்களென்பதையும் இவர்கள் அறியார்கள் போலும்.

(2) அன்னிய நாட்டாரைப் பார்த்து படாடோபமாக விளம்பரங்கள் பிரசுரிக்க நம்மவர் தொடங்கி விட்டனர். இந்த விளம்பரங்களில் எத்தகைய பொய்களைச் சேர்க்கவும் சிலர் பின்னிடைவதில்லை. அன்னிய நாட்டிலிருந்து வரும் ஒரு ஔஷதத்தை "எங்கள் முன்னோர்கள், அல்லது ஒரு பெரிய மகான் இரகசியமாகக் கூறிய முறைப்படி அனேக வனமூலிகைகளால் தயாரிக்கப்பட்டது" என்று கூறுகிருர்கள். அந்தோ! "கடவுள் ஒருவருளர். இத்தகைய அசத்தியத்திற்குக் கட்டாயம் தண்டிப்பர்" என்ற நினைவேயித்தகையோர்க்கு இல்லை போலும். இதனல் யாவர்க்கும் நம்மேல் அவநம்பகம் ஏற்படும் என்பதையும் இவர்கள் கருதுவதில்லை. இப்படிச் சிலர் செய்வதால் உண்மையாய் உள்ளதை யுள்ளபடி கூறும் விளம்பரங்களுக்கு மதிப்பில்லாமற் போகிறது பிரத்தியட்ச அனுபவம். ஜனங்கள் "இந்த விளம்பரங்களில் கூறியுள்ளவற்றை எள்ளளவும் நம்பலாகாது. இதெல்லாம் பெருமோசம்" என்று தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வதைச் சாதாரணமாகக் கேட்கலாம்.

எழுதும் கடிதங்களில் விலாசங்களைப் படாடோபமாக இல்லாதவற்றையும் சேர்த்து அச்சடித்து வைத்துக் கொள்வது முதலிய இத்தகைய வெளி யாடம்பரங்களை மட்டும் மேல் நாட்டாரைப் போல் செய்கிருர்களே யன்றி, மேல் நாட்டாரின் வர்த்தக ஒழுங்கைப் பின்பற்றமட்டும் முயல்வதே யில்லை.

இத்தகைய செய்கைகள் விசேஷமாகப் புதிதாய் வர்த்தகம் செய்யத் தொடங்குவோரிடமே காணலாம்.

(3) நம் நாட்டில் ஒருவர் எவ்வளவோ ஆழ்ந்த யோசனை செய்து ஒரு புது வழியில் வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினால், பக்கத்தி லிருப்பவன் தான் யோசித்துப் புதிதாக வேறொரு வழி கண்டுபிடிப்பதை விட்டு, அவனுக்குப் போட்டியாக அதேமாதிரி செய்து அவனிலுங் குறைந்த விலைக்குச் சரக்கை விற்கத் தொடங்கி அவனையுங் கெடுத்துத் தானும் நஷ்டமடைந்து "சந்தடி யடங்கிக் குந்தினயா குரங்கே" என்பதற்கிணங்க அடங்கிவிடுவான்.

அந்தோ! இத்தகைய செய்கைகள் நம்மவரிட மிருந்தால் வர்த்தகம் எப்படிச் செழித்தோங்கும்.

(4) வர்த்தகத்திற்குக் கைத்தொழில் நெருங்கிய சம்பந்த முள்ளது. இரண்டிலும் முயற்சியுடைய நாடே செல்வமும், சீரும், பெறும். முதலாளிகளாகிய வர்த்தகர் கைத்தொழிலை வளர்க்க வேண்டும். நம் நாட்டில் உற்பத்தியாகும் மூலப்பொருள்களைக் கொண்டு கைத்தொழிலால் சாமான்களை யுற்பத்தி செய்து அவற்றைக் கொண்டு வர்த்தகம் செய்தால் நல்ல இலாபம் பெறலாமன்றோ. இச்சமயம் அவ்வாறு செய்ய நல்ல சௌகரிய மிருக்கிறதை நம் வர்த்தகச் சகோதரர்களாகிய கனவான்கள் சிந்திக்கக் கோருகிறோம்.

(5) மிளகாய்க் கடை வைத்திருப்பவன் தலை முறை தலைமுறைக்கு மிளகாயேதான் விற்பது நம் நாட்டு வழக்கம்; இது சுய ஆலோசனைப் புத்தியின்மையைக் காட்டுகிறது. எச்சமயம் எப்பொருள் அதிகமாகத் தேசத்தில் வேண்டியிருக்கிறதோ அப்பொருளை யுற்பத்தி செய்து அதில் வர்த்தகம் செய்யவேண்டும்.

கனவான்களாகிய சகோதரர்காள்! "ஆனந்தன்" நம் தாய்நாட்டின் நன்மையைக் கருதியே நமது குற்றங் குறைகளை வெளியிடுவதால் அதற்காக மனவருத்த மடையாமல், கூறிய விஷயங்களை நன்றாய்க் கவனிக்க உங்களை மிகவும் வேண்டிக்கொள்கிறோம். சச்சிதானந்தப் பரம்பொருள் இக்கோரிக்கையை நிறைவேற்றப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஓம் தத் ஸத்.

அவாவும், அவா வறுத்தலும்.

ஒரு பொருளை இச்சிப்பதும், அதை யடையப் பிறக்கும் உணர்ச்சியும் அவாவாகும். இதுவே ஆசை யென்பதும். ஆசையை அழித்தல் அவா வறுத்தலாம்.

உலகில் உய்யும் எவ்வுயிர்க்கும் அவா உண்டாவது இயற்கை. கண் ஒன்றைக் கண்டவுடன் அதை யடைய மனம் இச்சிக்குமே யொழிய, அதைப் பெற வெறுக்காது. ஆகவே, ஆசை எவ்வுயிரையும் எளிதில் கைக்கொள்ளும். இது பிரபஞ்ச வியற்கை.

மாந்தருக்குப் பலவித காரணங்களால் அவா விளைகின்றது. அது, கடைசியாக, உலகில் மாயையாற் றோற்றும் மூன்று பொருள்களிடத்துச் சேர்கிறது. அவைகள் மண், பெண், பொன் என்பனவாம். இம்மூன்றையும் கூற்றெனக் கூறுவர் ஞானிகள்.

'பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப்
பொருளென் றெண்ணுமொரு பாவி'

எனத் தாயுமானவர் கூறியுள்ளார். அதாவது பொருளையும், மண்ணையும், பெண்ணையும் ஒரு பொருளாகக் கொள்பவர் பாவி யென்றார்.

இது நிற்க, மண், பொன், பெண் இவற்றினிடத்து நம்மவர் செலுத்தும் அவாவை ஒவ்வொன்றிஞேடும் தனித் தனியாக ஆராய்வாம்.

மண்ணாசை அரசரிடத்தும், பெரும்பான்மை விவசாயம் செய்யும் சம்சாரிகளிடத்தும் நன்கு காணப்படும். சில அரசர் பிற நாட்டரசரோடு போர்புரிந்து அந்நாடுகளையும் தங்கள் நாடுகளோடு சேர்த்துப் பெரியதாக்க விரும்புகின்றனர். இதென்ன கொடுமை! அதர்ம யுத்தம் புரிந்தாவது தன் னுட்டைப் பெருக்கவேண்டுமோ? இவரினும் வலியான் இவர் நாட்டைக் கொளானோ? அந்தோ! பூமி ஒருவர் கையிலேயே என்றும் நிலைத்து நிற்கக்கூடியதோ? நிற்க, சம்சாரிகளோ வெனின், தன்னிலத்திலோர் பாகத்தைப் பக்கத்து நிலத்துக்காரன் சேர்த்துக்கொண்டா னென்று ஒவ்வொருவரும் பெரும்பாலும் வாதுபுரிகிறார்கள். அந்தோ! அற்ப நிலத்தின் சுதந்தரத்திற்காக ஆசை கொண்டு ஒருவரோ டொருவர் வாதுசெய்ய, மத்தியஸ்தரான நியாயஸ்தல உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு இவர்களால் நல்ல ஊதியம் கிடைக்கின்றது. என்னே இவர்கள் மதி!

பொன்னாசையை ஆராயுங்கால், இக்காலத்தில் சிறியோர் முதல் பெரியோர் வரை பொருளை இச்சிக்கின்றனர். பொருளின் முக்கிய குணம், ஒருவனுக்குச் சிறிது செல்வங் கூடிவரின், அவனுக்கு மென்மேலும் பெரும் பண வெறியை உண்டாக்குவதே. கிடைத்தது கொண்டு திருப்தி யடைவோர் மிகச் சிலரே.

'ஆசைக்கோ ரளவில்லை யகிலமெல் லாங்கட்டி
யாளினுங் கடன் மீதிலே
யாணைசெல வேநினைவ ரளகேச னிகராக
வம்பொன்மிக வைத்த பேரு
நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
* * * *'

என்ற தாயுமான சுவாமிகளின் உரைப்படி, உலகமே தனதாயினும், எவ்வளவு பெரும்பொரு ளிருப்பினும் திருப்தி யடையாது ரசவாத வித்தை வேண்டுமென அலைவர் அறிவிலா மாந்தர். பொன்னாசை கொண்டோர், நாயினுங் கேடாக ஓடி ஓடித் தேடுவர்; பெட்டியினுள் மூடிவைத்துக் காவல் புரிவர்; மற்றுத் தாமும் அனுபவியார்; பிறர்க்கு மீயார். 'ஆறிடு மேடும் மடுவும் போலாம் செல்வம்' என்பதை யறியா விவரது மதி என்னே மதி! தாம் இறந்தபின் அதுகூட வரும் என்பதை உணர்ந்தாரோ இவர்? அந்தோ! கடவுள் கொடுத்த அறிவும் இத்தன்மை யடையுமோ!

பெண்ணாசையோ மற்றிரண்டினும் கொடியது. இவ்வவா சிற்றின்ப மயக்கினால் விளைவது. இதுவே மனிதனை முற்றும் அழிக்கின்றது. காம வெறி கொண்டோன் பல ஸ்திரீகளை பலவந்தத்தால் கற்பழித்துப் பாபம் சேர்ப்பதோடு, பலவிதமான ரோகங்களுக்கும் இரையாகிறான். பெண்ணினால் கெட்டவர் பலர். சிவபக்தனாகிய இராவணன் எப்பெரும்பதவியி லிருந்தான்? இந்திரன் எப்பெரும்பதவியி லிருந்தவன்? பின் காமவெறியால் இருவரும் எவ்வளவு கீழ் நிலையை யடைந்தனர். இவை யாவும் நமக்குத் தெரிகின்றன. அந்தோ! தெரிந்திருந்தும் நாம் இச்சேற்றில் வீழ்ந்திறக்கின்றனமே யன்றி மீள்கின்றனமோ!

ஆசையின் தன்மையை தாயுமான சுவாமிகள் ஓரிடத்தில் பின் வருமாறு கூறுகின்றார்:—

'ஆசையெனும் பெருங்காற்றூ டிலவம்பஞ்
செனவுமன தலையுங் காலம்
மோசம்வரு மிதனாலே கற்றதுங்கேட்
டதுந்தூர்ந்து முத்திக் கான
நேசமுநல் வாசமும்போய்ப் புலனாயிற்
கொடுமைபற்றி நிற்ப ரந்தோ
தேசபழுத் தருள்பழுத்த பராபரமே
நிராசை யின்றேற் றெய்வமுண்டோ'

மிருந்த ஆசையால் மனம் மோதுண்டு அலையுமாயின், கற்ற கல்வியும், கேட்ட கேள்வியும், நல்ல விசுவாசமும் ஒழியும். முத்தி யடையக்கொண்டிருந்த நெறியை வீணாக்கி இச்சையும், ஐம்புலன்களும் கொடிய தன்மை பெறும். நிர் ஆசை யின்றேல் தெய்வம் விளங்குமோ? விளங்காது இன்

னும், ஆசை அவர் மனதி லுதிக்கும் பொழுதே துன்பமும் தொடர்கின் றது. அதுவே மனச் சஞ்சலம், மனக் குழப்பம்.

உள்ளதே போதுமென உய்வர் சிலரே; மற்றெல்லாரும், பெரும் பாலும், எத்தகைய பெருஞ் செல்வ மிருப்பினும் திருப்தி யடையாது மனம் புண்ணுவர். தாயுமானவர்,

'யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வுண்பது
முறங்குவது மாக முடியு
முள்ளதே போதுநா னெனக் குளறியே
யொன்றைவிட் டொன்று பற்றிப்
பாசக் கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையை யருள்வாய்'

எனக் கூறினர். எதற்கும், 'நான், நான்,' என உளறிக்கொண்டும், 'இது என்னுடையது, அது என்னுடையது', எனப் பிதற்றியும் திரிவர் மாந்தர். மனமில்லாத ஓர் பரிசுத்த நிலையை மாந்தர் அடைய நினைக்கின்றாரில்லை. ஆதலின், ஆராய்ந்து நோக்கின், வயிறார உண்பதும் உறங்குவதுமே மாந்தர் தொழிலாக முடிகின்றது. ஆதலால், என தென்பதும் பொய்; யானென லும் பொய் என்றனர் அம்மகான்.

இன்பம் பயப்பதுபோல் முதலில் தோற்றினும், ஆசை இறுதியில் துன்பத்தையே விளைவிக்கின்றது. உலகில் நாம் பற்றும் பொருள்கள் புலன்களுக்கு அற்ப சுகத்தைக் கொடுக்கின்றனவே தவிர பெரும் பான்மை கெடுதியையே விளைவிக்கின்றன.

'அவாவென்ப தெல்லா வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து'

என்பது தெய்வப் புலவர் திருவாக்கு. எல்லாவுயிர்களுக்கும் சகடக் கால்போல் சுழன்று கொண்டேவரும் பிறவித் துன்பத்தை விளைவிப்பது ஆசையே. இவ்வுலகில் ஒருவன் முதன்மையாக ஒன்றை இச்சித்துக் குறுகிய தன் வாழ்நாளில் அதை யடையாது இறப்பானுகில், அவ்விச்சையை யடை ந்து அனுபவிக்க மறுபிறவி யெடுக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாக முடிகின்றது. ஆதலால், அழியுந் தன்மையையுடைய பொருள்களின் மீது ஒருவன் பாசம்வைத்தால், அவன் பிறப் பிறப்பெனும் பெருஞ்சாகரத்தில் வீழ்ந்து, மெய்ப்பொருளாகிய பரம்பொருளின் அருளெனும் தோணியைக் காணுகித் தத்தளிக்க வேண்டியதே. முத்தி யடைவதற்குரிய எல்லா நெறிகளு மிருப்பினும், ஆசையென்ப தொன்றுமட்டும் அவை ஊடே தோன்றின், பிறப்பிறப் பெனும் கொடிய நோய் நீங்குவதில்லை.

ஆதலால், ஒருவன் பிறவாமையை இச்சிக்க வேண்டும். அதனுல் கெடாமைக் கேதுவுண்டு. அவர்வறுத்தால் மனம் வேறொன்றினும் செல்

லாது ஓர் நிலையடைகின்றது. ஆகவே, அது இடையரு இன்பம் நுகர்கின்றது. எப்பொழுது பிறவாமையை இச்சித்து மனம் இடையரு இன்பம் அனுபவிக்கின்றதோ, அப்பொழுது அவ்வுயிர் பேரின்பத்தை யனுபவிக்கின்றது. இத்தகையவரே ஜீவன் முத்தர், பிறவியற்றவர் எனப்படுவர். இதனால், அவாவறுத்தோர் பெருமையும், இச்சியாமையின் மேன்மையும் நன்கு விளங்குகின்றன.

என் சகோதர சகோதரிகளே! இவ்வியாசத்தால், அவாவினால் இருமையிலும் நேரிடும் கெடுதிகளும், அவாவறுத்தலினால் உண்டாகும் நன்மைகளும் விளங்குகின்றன. அவா எவர்க்கு முண்டு; ஆனால் அதைச் சிறிது சிறிதாக அறுக்க முயலவேண்டும். அதனால் நீங்காவின்பம் அடையலாம். எவற்றினும் வல்ல இறைவன் அருள் புரிவாராக. நமது "ஆனந்தன்" இனிது வாழ்வானாக.

வ. வேலாயுதன், இளஸை.

குறிப்பு:—அவாவென்ற இச்சையே மனதின் சொரூபம். இச்சையின்றி மனம் முளைப்பதின்றும். மனம் முளைப்பதற்குப் பகிர்முகத்தில் காரணம் எதுவாகத் தோன்றினும் மூலகாரணம் 'இச்சை' என்பதாகவே விளங்கும். மன அசைவிற்கே இச்சைதான் காரணம். ஆதலின், இச்சையொழியின் மனச்சலனமே யொழியும். மனிதனுக்கு இவ்வுலகிலுள்ள மூன்று வஸ்துக்களிடத்திலேதான் பிரேமையதிகம்; அவற்றிற்கு மூவாசையென்றும், மூவேடனை யென்றும் பெயர். அவை மேலே கூறப்பட்ட மண், பெண், பொன் என்பவைகளே.

"மூவேடனை யென்று முடிந்திடுமோ"

என்றார் அருணகிரிநாதர். இவை மூன்றாயினும், மூன்றிலும் பெண்ணாசையே கொடிதினும் மகாகொடிது; மற்ற விரண்டையும் அதில் அடக்கிக் கூறலாம். மனைவிக்காகவும், அவளிடம் உற்பத்தியாகும் மக்களுக்காகவுமே ஒருவன் மண்ணையும், பொன்னையும் தேட அவாக்கொண்டு எத்தகைய பாபங்களையும் செய்ய உடன்படுகிறான். அந்த ஒரு ஆசையை விடுவதே யாவர்க்கும் மிக்க கஷ்டமானதாகும். ஆனால் அதைவிட்டால் உலக விச்சையே யடியோடொழியு மென்பது திண்ணம். ஆனால் அந்த ஆசையை விடுவது மகா கஷ்டமாயினும் அது சாத்தியமானதே.

உலகில் ஒரு பத்தினியோடு வாழும் மனிதன்கூட தான் காணும் அன்னிய மாதரை இச்சிக்காம லிருப்பது மிக்க அருமையே. செய்கையில் பரஸ்திரீ கமனம் செய்யா திருப்பதால் மட்டும் பாபம் சேராமற் போகாது. மனதால் நினையா திருக்கவேண்டும். மனநினைவே செயலை யுண்டாக்குவது. ஆன்ம சொரூபத்தைக் கண்டு அதுவா யிருப்பவன் மட்டுமே ஒரு முயற்சியுமின்றியே எந்த இச்சையு மற்றிருப்பான். எத்தகைய ரூபலாவண்யமுடைய

மாதைக் காணினும் நாமரூபத்தில் அவன் மனம் நாடாது. ஏனையோர் பெரு முயற்சியாலேயே இச்சையை யொழிக்கவேண்டும். 'சே! அன்னிய மாதரை யிச்சிக்கலாகாது' என்ற தீர்மானத்தால் மட்டுமே இச்சை யெழாதிராது. பல ஜன்மப் பழக்கத்தால் நம்மை யறியாமலே அது முளைத்துவிடும். அதை யடக்க முயல்பவன், இச்சை முளைக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், எல்லா மாதரும் சாட்சாத் அம்பாளாகிய பரமேசுவரியே என்ற திடபாவனையால் உடனே இச்சையைக் கண்டித்து அறவே வெட்டவேண்டும். இவ்வாறு பல நாட்கள் செய்யும் பழக்கத்தால் இச்சை யெழாதொழியும். அதன் பிறகு எந்த ஸ்திரீயைக் காணினும் அம்பாளின் பாவனையே மனதில் உதிக்கும். மோக்ஷவிச்சை யுடையோர் அதை யொழிக்க வைராக்கியத்தோடு முயற்சி யெடுத்துக் கொள்ளாதிரார். ஆசை நீங்கின் நாமரூப நாட்டம் ஒழியும். நாமரூப நாட்டம் விடினும் ஆசையொழியும். காண்பன வெல்லாம் அழியும் என்ற சிந்தனையாலும், மேலே கூறியபடி தந்திரமான பாவனையாலும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அதை யொழிக்க முயல்வதே அறிவாளிகளின் இலக்ஷணமாகும். பத்திரிகாசிரியர்.

"எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாகும்."

தென்சேரிவேலன் திருவடியை யன்புடனே
நின்னெஞ்சி னின்றே நினை.

தலைப்பில் உள்ள வாக்கியம் புவிச்சக்ரவர்த்தியும், கவிச்சக்ரவர்த்தியும் ஆகிய அதிவீரராம பாண்டியனார் இயற்றியருளிய வெற்றிவேற்கை என்னும் நீதி நூலின் முதற்கண் உள்ளது.

இதன்பொருள் " எழுத்துக்களை அல்லது எழுத்துக்களாலாகிய இலக்கண இலக்கியங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்பித்தவ ராகிய நல்லாசிரியர் கடவுளாகக் கருதப்படுவார்" என்பதே.

இனி அவ்வாசிரியரும் நம்போற் சாதாரண மனிதர் தாமே, அவரை ஏன் கடவுளாகக் கருதவேண்டும்? எனின், சகோதரர்களே! எண்ணு மெழுத்து மாகிய விருகண்களைத் திறந்து நம்மைக் காப்பாற்றியவரைக் கடவுள் என்னாது வேறு என்னென்போம்?

மேலும், அவர் அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும் பயந்து, புறங்கடை நல்லிசையும் நாட்டி, உறுங்கவல் ஒன்றுற்றுழியின் கைகொடுத்துச் சிற்றுயிர்க்கு உற்றதுணையாய் விளங்கும் கல்வியைக் கற்பித்தவரன்றோ? இம்மட்டோ.

ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி ஒருவற்
கெழுமையு மேமாப் புடைத்து. (திருவள்ளுவர்)

மேலும் பகவானுடைய அநந்த கல்யாண குணங்களில் சில ஆசிரியர்க்கும் உள்ளனவாம். அவையாவன:— 1. கடவுள் உயிர்களிடம் (உபாத்யாயர் மாணவர்களிடம்) நீங்காத கருணையுடைமை, 2. பக்ஷபாதமின்மை. 3. சுயநலம் நாடாமை. 4. நல்வழிவிட்டு அல்வழியிற் செல்வோரைத் தண்டித்துத் திருத்துதல். 5, கடவுள் தாமே உலகத்தில் அவதரித்தோ, அவர்தம் அடியார்களை அவதரிக்கச் செய்தோ தர்மத்தை அநுஷ்டித்துக் காட்டுதல். உபாத்தியாயர், தம் நடத்தையைப் பின்பற்றி மாணவர்கள் நடந்து கொள்ளுமாறு செய்தல், இவைபோன்ற குணவிசேஷங்கள் இருப்பதால் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் ஆசிரியர்களை ஈஸ்வராம்சமாய் பாவித்து, அவரிடம் நீங்காத மெய்யன்பு கொள்ளவேண்டும். அவர் நமது நிலைமையறிந்து நிர்ப்பக்ஷபாதமாய் நன்மை செய்கிறார் என்றும், அவருக்கு நம்மாலான நன்மையை உள்ளன்போடு செய்யவேண்டுமென்றும், அவர் நம்மைக்கோபிப்பதும் தண்டிப்பதும் கமது நன்மையைக் கருதியே என்றும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் ஆசிரியருடைய நடக்கையை உதாரணமாய்க்கொண்டு அதன்படி நாம் நடந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

அரச னுவாத்தியான் றாய்தந்தை தம்முன்
நிகரில் குரவர் இவர்—இவரைத்
தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக வென்பதே
யாவருங் கண்ட நெறி.

என்னும் முதியோர் மொழியின் பொருள் ஈண்டு அறியத்தக்கது.

உலகத்தின் கண்ணே அறத்தை நிலைநிறுத்தக் கருதி அவதாரம்செய்த ஸ்ரீராமச்சந்திரர் தம்முடைய ஆசிரியராகிய கோசிகமுனியுடன் அரணியத்தின் வழியாய்ச் செல்லும்போது ராக்ஷசியாகிய தாடகை எதிர்ப்பட்டாள். கோசிகர் ஸ்ரீ ராமரைப்பார்த்து "தாசரதீ! இதோபார் இவள்தான் தாடகை என்னும் மஹாபாதகி; இவள் செய்யும் கொடுஞ் செய்கைகள் அளவிலடங்கா. இவளை இன்னே கொல்லுதி. ஈறில் நல்லறம் பார்த்து இசைத்தேன், இவட்சீறி நின்றிது செப்புகின்றே னலேன். காலந்தாழ்க்காமல் இவளைக் கொல்லுதி" என்றனர்.

"அய்ய னங்கது கேட்டற னல்லவும்
எய்தி னலது செய்கவென் றேவினல்
மெய்ய நின்னுரை வேத மெனக்கொடு
செய்கை யன்றேவறஞ் செய்யு மாறது" என்றார்.

(கம்பராமாயணம்)

அதாவது:—சத்தி மூர்த்தியாகிய ஆசாரியரே! தேவரீர் தர்ம விரோதமாகிய காரியத்தைச் செய்யுமாறு அடியேனுக்கு ஆணையிடினும், அவ்வாணை

யை வேத மொழியாக மதித்து நடத்தலன்றோ அடிமையின் கடமை?" என்று கூறினர்.

இன்னும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவானவர் தம்முடைய ஆசிரியரான சாந்தீப முனிவரிடம் குருகுலவாசம் செய்யும்போது, பனி, மழை, வெயில், முதலியவற்றையும் கருதாது குருபத்னியின் ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு கானகஞ்சென்று விறகொடித்துத் திரிந்தார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

துரோணரிடம் அத்தியந்த பக்திபூண்டு அவரைப்போல் ஓர் சிலை செய்வித்து அதனைப்பூசித்துத் தனுர்வேதம் கற்று ஏகலவன் பெருமைபெற்றது குருபக்தியா லன்றோ?

பூர்வகாலத்தில் தத்தாத்ரேய மகரிஷியிடம் குருகுலவாசம் செய்து வந்த கார்த்தவீரியன் என்னும் அரசகுமாரன் தன் ஆசிரியருக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகும்படி அவருடைய பாதங்களை வருடிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அவரது உள்ளங்காலில் உள்ள சூக்ஷ்மாக்னியானது அரச குமாரனுடைய கைகளை எரித்துவிட்டது. என்றாலும் அவன் தன் துன்பத்தைப் பொருட் படுத்தாது குருவைத் திருப்தி செய்வதிலேயே கவனம் செலுத்தி எரிந்துபோன தன் கைகளினுல் தடவிக்கொண்டே இருந்தான். அதை அறிந்த முனிவர் அவ்விளவலின் பக்தி சிரத்தையை வியந்து திருவுளமிரங்கி அவனுடைய எரிந்துபோன இரண்டு கைகளுக்குப் பதிலாக ஆயிரம் கைகள் முளைக்கும்படி அநுக்ரஹித்தார். பாருங்கள்! குருபக்தியின் மேன்மையை.

குருகுலவாசம் செய்யும்போது மாத்திரம் அன்று, ஆயுள் உள்ளளவும் ஆசிரியரைத் தெய்வமாகக் கருதி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பார் "எழுத்தறிவிக்கிறவன்" என்னுது "எழுத்தறிவித்தவன்" என்ருர்.

இனி எழுத் தென்றதும் பிரண வாக்கரத்தை யென்றலு மொன்று. பிரணவப் பொருளை உபதேசித்த சத்குருவைப் பகவானுக்கு அந்நியமென்று கருதலாகாது; பகவானே சத்குரு ரூபமாய் எழுந்தருளி உபதேசித்து ஆட்கொள்ளுகின்ருர் என்பது மேலோர்களின் கொள்கையாகும்.

குலமகட்குத் தெய்வங் கொழுநனே மன்ற
புதல்வர்க்குத் தந்தையுந் தாயும்—அறவோர்க்
கடிகளே தெய்வம் அனைவோர்க்குந் தெய்வம்
இலைமுகப் பைம்பூ ணிறை. (நீதிநெறி விளக்கம்.)

ஆசிரியரைத் தெய்வமாய் பாவிக்கும் தன்மை நவீன நாகரிகத்திற் கேற்ப மிகவும் மாறுபட் டிருக்கிறது. தற்காலத்தில் கலாசாலைகளில் ஆங்கிலம் பயிலும் மாணவர்களில் பெரும்பான்மையோர் தம தாசிரியர் மாட்டு, பக்தியும், விசுவாசமும் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. கல்வி ஏதோ விலைச் சரக்காக விற்கப்படுகிறதேயொழிய குரு சிஷ்ய பாவமாய்க் கற்பிக்கப்

படுவதில்லை. ஆதலாற்றான் தற்காலத்திய கல்வி மதப்பற்றையும், ஆன்ம ஞானத்தையும் அளிக்காமல் கண்டதே காக்ஷி கொண்டதே கோலம் என்னும் கொள்கையையே மேலோங்கச் செய்கின்றது போலும். கேவலம் வயிற்று வளர்ப்புக்கு ஆதாரமான ஆங்கிலம், ரசாயனம், கணிதம் முதலிய வைகளை அக்கரையோடு கற்றும், அவைகளைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் பால் குரு சிஷ்ய பாவம் இல்லாவிடினும் அலக்ஷியம் செய்யாமலாவது நடந்தும் வருகின்றார்கள். ஆனால் ஆன்ம ஞானமும், மதப்பற்றும் தாவல்ல நந்தம் தமிழ் மொழியையும், அதனைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களையும் அடியோடு அலக்ஷியம் செய்கின்றார்கள். அந்தோ! என்ன கொடுமை? மாணவ சகோதரர்களே! அன்னிய நாட்டார்க்கும், நமது பழக்க வழக்கங்களுக்கு நேர்மாறான பழக்க வழக்கங்களை யுடையவர்களுக்கும், உரித்தான ஒரு பாஷையைக் கற்பிக்கிறவர்கள் மதிக்கப்படுவதும், நம் தாய்மொழியும், சமயாசாரியர், ஆழ்வாராதியர், சங்கப் புலவர்கள் முதலான எண்ணிறந்த பேறறிவாளரால் இயற்றப் பெற்று அறம், பொருள், இன்பம், வீடாகிய நாற்பொருட் பயனையும் தாவல்ல அளவிலடங்கா வரும் பெரு நூல்கள் நிறைந்து கிடப்பதுமாகிய தமிழ் மொழியும், அதனைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களும், அவமதிக்கப்படுவதும், நியாயந்தானா? நன்றாய்ச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

ஆதலால் மாணவர்களே! "எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாகும்" என்னும் அமுத மொழியைக் கடைப்பிடித்து, ஒழுகுங்கள். உங்கள் வாழ் நாட்களை வீணாக்காதேயுங்கள். உங்களின் முன்னோர்கள் சாபம் உங்களைச் சாரவிடாதீர்கள். உங்கள் ஒப்புயர்வற்ற மதத்துக்கும், தேசத்துக்கும், பாஷைக்கும் தீராத கேட்டை விளைக்காதீர்கள்.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் உங்களைச் சூழ்ந்திருக்கும் நவீன நாகரீகமான இருளை நீக்கி, உங்கள் மனத்தகத்தே ஆரியமத சித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிப்பாராக.

கிற்க. சகோதரர்களே! நமது அன்பார்ந்த "ஆனந்தனும்" அதன் ஆசிரியரும், நம்மெல்லோருக்கும் ஆசிரியராக அமர்ந்துள்ளாரன்றோ? "எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாகும்" என்பதை முன்னிட்டு நாம் அவர்கள் பால் மெய்யன்புடன் நடந்து கொள்வோமாக. சுபம்.

S. கோவிந்தசாமி,
போர்டு பாடசாலை, சுல்தான்பேட்டை.

மாணவர்களுக்குச் சில போதனைகள்.

(72-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

10. தொழில். நண்பர்களே! ஆடவனாய்ப் பிறந்த எவனும் ஒரு தொழிலைச் செய்யவேண்டியது கடமையாக விருக்கிறது. ஆனால் எத்

தொழில் சிறந்தது? எத்தொழிலில் பாபமில்லாமலும், சுயாதீனத்தை யிழந்து பிறர்க்கு அடிமை யாகாமலும், அதிக பொருளீட்டலாமோ அதுவே சிறந்த தொழிலாகும். சுருக்கமாய்க் கூறுமிடத்து விவசாயம், வர்த்தகம் இவை யிரண்டுமே மேற்கண்ட குணங்களை யுடைய தொழில்களாக விருப்பதோடு உலகில் என்றும் அழியாத் தொழில்களாகவு மிருக்கின்றன. வர்த்தகத்தோடு கைத்தொழிலும் சம்பந்தப்பட்டதே யாதலின் அதை வர்த்தகத்தோடேயே சேர்த்துக் கூறலாம். ஒன்று, அன்னியரிடமுள்ள பொருளை வாங்கி வந்து இலாபத்திற்கு விற்பதாகும். மற்றொன்று நாமே ஒரு பொருளை யுற்பத்தி செய்து விற்பதாகும். கைத்தொழிலில், நெசவுத் தொழில் யாவற்றிலும் மிகச் சிறந்த பாபமற்ற தொழிலென்று பொய்யா மொழியாராகிய நாயனார் அத்தொழிலையே யேற்றுக்கொண்டார். "மேழிச் செல்வங் கோழைபடாது" என்பனவாதிய வாக்கியங்களால் ஔவை பிராட்டியார் விவசாயத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கிறார்.

மனிதர்கள் அனைவர்க்கும் உணவும் உடையும் இன்றியமையாத அத்தியாவசியமானவைகள். உணவுக்குப் பலவகைப் பண்டங்கள் தேவை யாதலின் பண்ட மாற்றலாகும் வர்த்தகமும் அவசியமானதே. ஆதலின், இந்த மூன்றும் என்றும் அழியாத் தொழில்கள் ஆகும். உலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதன வாகும்.

விவசாயத்திலும், நெசவிலும் அநாதி காலந் தொடங்கி நம் தாய்நாடு பிரசித்தி பெற்றதாக விருந்தது. ஒரு காலத்தில் நம் நாட்டுத் துணிகளை மேல்நாடுகளி லெல்லாம் மிக்க ஆவலோடு வாங்கிக்கொண் டிருந்தார்கள். பிற்காலத்தில் பல காரணங்களால், பெரும்பாலும் முக்கியமாகப் பரவிச்சாப் பிராரப்தத்தாலும், நமது மனத் தளர்ச்சியாலும், நெசவுத் தொழில் அடியோடு குன்றிவிட்டது. இப்போது நாம் மானத்தை மறைக்க அந்நிய நாடுகளின் தயவை யெதிர் பார்த்தவர்களா யிருக்கிறோம். ஒரு சமயம் எதிர்பார்த்துத் தடுக்க முடியாத ஏதேனு மொரு காரணத்தால் அந்நாடுகளிலிருந்து துணிகள் கொஞ்சக்காலம் வராது நின்றுவிட்டால், நமது கதி கடவுளே யறியவேண்டும்.

நம் நாட்டார் வீண் மயக்கால் இத்தகைய கௌரவமும், அவசியமுமான தொழில்களை இழி தொழில்களெனக் கருதி, அதமத் தொழிலாகிய சேவகா விர்த்தியையே கௌரவத் தொழிலென எண்ணி இத்தகைய பரிதாப நிலைமையை யடைந்தார்கள். நண்பர்களே! நீங்கள் கல்வி கற்கும் போதே சுயாதீனமும், கௌரவமுமுடைய இத்தொழில்களில் ஒன்றையே செய்யவேண்டு மென்ற ஆவலை மனதில் நிலை நாட்டுங்கள். ஒருவரிடம் சேவகா விர்த்தியில் அமர்ந்தால் எஜமானனுடைய நிபந்தனைகளுக் கெல்லாம் உட்பட்டு நடக்கவேண்டும். எஜமான் போகவேண்டா மென்கி

விடத்திற்குப் போகக்கூடாது, பேசவேண்டா மென்கிறவர்க ளிடத்தில் பேசக்கூடாது. இன்னும் எத்தகைய நிபந்தனைக ளாயினும் அவற்றிற் கெல்லாம் கீழ்ப்படிய வேண்டியதே. அடிமைத்தன மென்பது இதனினும் வேறோ? அந்தோ! இதுவோ கௌரவமான தொழில்? சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் இதன் உண்மை யுங்களுக்கு விளங்காமற் போகாது.

ஆகையால் சகோதரர்களே! "உழவு, வாணிபம், நெசவு இவற்றின் அபிவிர்த்தியால்தான் நம் நாடு சீர்ப்பட்டுப் பழைய உன்னத நிலை யடையும். நமது சந்ததியார் கௌரவத்தோடும் சுகமாக வாழ்வார்கள்" என்பதை மறவாமல் மனதில் வைத்து இவற்றில் ஒரு தொழிலையே கைக்கொள்ளுங்கள்.

11. பத்திரிகைகள். முற்காலத்தில்—சுமார் முப்பது, நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு வரையில்கூட—மாணவர்கள் தங்கள் பாட புத்தகங்களை மட்டும் வாசிப்பார்களே யன்றிப் பத்திரிகைகள், நாவல்கள் முதலியவற்றை வாசிப்பது மிக்க அரிது. இப்போதோ மாணவர்கள் பத்திரிகைகளை வாசிப்பதில் மிக்க ஆவலுடையவர்களாக விருக்கிறார்கள். பத்திரிகைகளை வாசிப்பதால் அறிவு விசாலமடையும். விஷய ஞானங்களுண்டாகும். ஆகையால் பாடங்களை வாசிக்கும் காலம் போக, அவகாசமுள்ள வேளைகளில் பத்திரிகைகளை வாசிப்பது நலமே. ஆனால் அதைப்பற்றி நாம் இரண்டு விஷயங்கள் கூற விரும்புகிறோம். அவற்றை யலட்சியம் செய்யாமல் கவனத்தில் வைத்து நடந்துகொண்டால் உங்களுக்கு நன்மை யுண்டாமென்பது திண்ணம்.

(1) உங்களில் சிலர் தாய்ப் பாஷையிலுள்ள பத்திரிகைகளை வாசிப்பது அகௌரவமென்று கருதி, ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலுள்ள விஷயங்களைப் பூரணமாக அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றலில்லை யெனினும், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளைப் படிப்பதே கௌரவமென்று கருதி அவற்றைக் கையிலேனும் வைத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். அந்தோ! இது மிக்க விசனிக்கத்தக்க விஷயம். தாய்ப்பாஷைப் பத்திரிகைகளில் தகுதியானவற்றை வாசிப்பதால், முதலாவது, அவற்றை யாதரிப்பதால், நமது தாய்ப்பாஷாபிவிர்த்திக்கு உதவி புரிகிறவர்க ளாகிறீர்கள். இரண்டாவது, நமது இலௌகிக ஆசார ஒழுக்கங்கள், மதசம்பந்தமான விஷயங்கள், நம் முன்னோர் அருளியுள்ள பக்தி, ஞானம் முதலிய அரிய விஷயங்கள், நமது முன்னோர்களின் நாகரீகம், ஞானம், தாய்நாட்டின் பெருமை முதலிய பல அவசியமான முக்கிய விஷயங்கள் ஆகியவற்றை யுணர்ந்து, அவற்றின் குறைவால் உங்களுக்கு நேரிடும் தீங்குகளினின்றும் விலகிக்கொண்டு உண்மையான முன்னேற்றமும் க்ஷேமமு மடைவீர்கள். இதை யலட்சியம் செய்யாமல் நடந்து கொள்வீர்களாகில், சீக்கிரத்திலேயே இதன் உண்மையை யுணர்ந்து மிக்க சந்தோஷ மடைவீர்கள் என்பது சத்தியம். இதனால் நீங்களடையும் பலன் மரண பரியந்தமும், அதற்குப் பின்னும்கூட உங்களுக்கு உதவியாக நிற்கும்.

(2) நண்பர்களே! நமது நாட்டாரில் பெரும்பாலார் பத்திரிகைகளாலடையக்கூடிய பயன்கள் இன்னவை யென்பதை யின்னும் சரியாக உணராதவர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். காலப் போக்குக்காகப் பத்திரிகைகளை வாசித்து அப்போதே வாசித்த விஷயங்களை மறந்துவிடுகிறார்கள். நாம் ஒரு மனிதனிடம் ஒரு வேண்டுகோளைக் கூறுகிறோம் என்று எண்ணிக்கொள்ளுங்கள். அம்மனிதன் நாம் கூறியதைச் செவியேற்று, அது செய்யத்தக்கதும், பயனுடையதுமான காரியமா யிருக்கிறதாவென்று சிந்தித்து, அப்படியிருப்பின் அதன்படி செய்தால்தானே அவன் சரியான மனிதன் என்று மதிப்போம். அப்படிக்கின்றி நாம் கூறியவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்து, கடைசியில் பேசாமல் போய்விட்டால் அத்தகைய மனிதனை யென்னென்று கருதுவோம்? மனித வர்க்கத்தில் சேர்ந்தவனாகவே கருதோமல்லவா?

இப்போது பத்திரிகை யென்பது, நமது க்ஷேமத்தையும், நம் தாய் நாட்டின் முன்னேற்றத்தையும் கருதி அறிவாளிகளாகிய சிலர் நம்மில் ஒவ்வொருவருக்கும் கூறும் விஷயங்களே யாகும். அதில் அவர்கள் நம்மைச் செய்யும்படி கோருவதை நாம் செய்யாமல் அவற்றை வாசித்து உடனே மறந்துவிட்டால், அவர்கள் கூறுவதாலும், அவற்றை நாம் வாசிப்பதாலும் ஒரு பயனுமில்லை. நண்பர்களே! நாம் இவ்வாறு நடந்துகொள்ளும் வரை பத்திரிகைகளாலடையவேண்டிய பலனை நாம் ஒருபோது மடைய மாட்டோம்.

நாம் நமது சஞ்சிகையில் நம்மவர் தங்கள் பெயர்களின் முதலிலுள்ள குறிப்பெழுத்துக்களை அன்னிய பாஷையிலும், பெயரைத் தாய்ப்பாஷையிலும் (ஆ. கா. கோவிந்தசாமி என்பதற்கு—A. K. கோவிந்தசாமி அல்லது ஏ. கே. கோவிந்தசாமி என்பதுபோல்) எழுதுவது மிக்க வெட்கக்கேடான அநாகரீகச் செயல் என்றும், தாய்ப்பாஷைக்கு இழிவையும், அகௌரவத்தையும் தருவதென்றும், உலகில் வேறெச் சாதியாரும் - எந்த நாட்டாரும் - இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யார்கள் என்றும் கூறியுள்ளோம். அந்தோ! நம்மவர் இன்னும் அதுவும் ஒரு நாகரீகச் சீர்திருத்தம் என்றே கருதுகிறார்களன்றி, அதன் இழிந்த தன்மையைச் சற்றும் உணராமல் இப்போதும் பலர் அவ்வாறே கையொப்பமிட்டனுப்புவதையும் அறிவாளிகளாகிய சிலர் அவற்றைக் கண்டித் தெழுதும்படி நமக்கு வரையும் திருபங்களையும் காண நம் மனம் மிக்க வேதனை யடைகிறது.

மாணவ சகோதரர்களே! இதெல்லாம் ஒரு பிரமாதமா? இதற்கு இவ்வளவு எழுத வேண்டுமா வென்று கருதாதீர்கள். சிறிய விஷயத்தில் நேரும் நெறி கேடே பெரிய விஷயத்திலும் நேரிடும். ஆகையால் பத்திரிகைகளை வாசித்து அவற்றில் கூறியுள்ளவற்றில் தகுதியானவை யென்று உங்கள் மன

சாக்ஷிக்கு எவை தோன்றுகின்றனவோ அவைகளின்படி நடக்க உடனே முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்போதுதான் நாம் க்ஷேமமடைவோம். நம் தாய்நாடும் பூர்வீக கௌரவ நிலைமையை மீண்டும் அடையும்.

(தொடரும்.]

சீடன்.

சில ஆக்ஷேபனைகள்.

நமது அன்பார்ந்த சந்தா நேயர்களுக்கு,

இச் சென்னையி லுள்ளவரும், நமது "ஆனந்தனது" சந்தா நேயரில் ஒருவரும், "ஆனந்தனிடம்" மிக்க அன்பும், அவனது அபிவிர்த்தியில் சிரத்தையும், தமது நாமதேயத்துக்குப் பொருத்தமான குணமுமுடைய, ம-ா-ா-ஸ்ரீ அமிர்தலிங்கம் என்ற நண்பர் நமக்கு வரைந்த நிருபத்தில், தாம் ஒரு விருந்தில் சில நண்பர்களைச் சந்தித்தபோது "ஆனந்தனை"ப்பற்றிப் பிரஸ்தாபம் வந்ததாகவும், அப்போது அவர் தம் நண்பர்களை "ஆனந்த போதினியில்" சந்தாதாரராகச் சேரும்படி கோரியதாகவும், அப்போது அவர்கள் அவ்வாறு சேர விரும்பாததற்குச் சில குறைகளைக் காரணமாகக் கூறியதாகவும் அறிவித்து, அக்குறைகளை நீக்கும்படி கேட்கிறார்.

இன்னும் சிலருக்கும் அத்தகைய விஷயங்கள் மனதிலுதிக்கலாம். தாய்ப்பாஷையை யலட்சியஞ்செய்து ஆங்கில பாஷையே நாகரீகமும் கௌரவமு மளிப்பதென்ற மயக்கம்கொண் டிருப்போர்க்கு அவைதோன்றுவது இயல்பே யாதலின், நமது நண்பர் வரைந்த ஆங்கிலக் கடிதத்தில் குறிக்கப்பட்ட ஆக்ஷேபனைகளையும் குறைகளையும் மட்டும் மொழிபெயர்த்து ஈண்டுக் கூறுகிறோம்:—

1. 'ஆனந்தபோதினியில்' வெளிவரும் எல்லா விஷயங்களையும் இரண்டுமணி நேரத்தில் வாசித்து விடலாம். அதற்காக ஒருமாத முழுதும் காத்துக்கொண்டிருப்பது நீடித்தகாலம்.

(இதற்கு நமது நண்பர் "அதை மாதமிருமுறை வெளிவரச் செய்யலாம்" என்றனர்.)

2. (க) இது விசேடமாகச் சிறுவர்க்குத்தான் பயன்படுமே யன்றி வயது வந்தவர்களுக்கு உதவாது.

(நண்பர்:—நல்ல திருட்டாந்தங்களோடுங் கூடிய தத்துவஞானத்தைப் பற்றிய ஒரு வியாசம் வயது முதிர்ந்தோர்க்கு அத்தியாவசிய மானதே யாகும்.)

(ங) தத்துவஞானத்தைப்பற்றி ஒரு வியாசம், தொடரும் என்றிராமல் ஒரு அத்தியாயத்திலேயே முடிவதா யிருக்கவேண்டும்.

3. முடிவில் இருக்கும் நாவல் ஒரு அத்தியாயம் பூராவாக விருக்க வேண்டும்.

4. இந்தியாவிற்குச் சம்பந்தமான வர்த்தக விஷயங்கள் பிரசுரிக்கப்படவேண்டும்.

இதை ஆங்கில பத்திரிகைகளினின்றும் எடுத்துப்பிரசுரிக்கலாம்.

5. சட்ட சம்பந்தமான விஷயங்கள், அபூர்வமான வழக்குகள், நீதித்தலங்களில் விசாரிக்கப்படும் ஆச்சரிய சம்பவங்கள் ஆகியவற்றில், ஒன்றேனு மிருக்கவேண்டும்.

இதையும் அன்னிய பத்திரிகைளி லிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

6. எல்லாவற்றிலும் முக்கியமான ஒரு விஷயமுளது: அதாவது, துரைத்தன விஷயம்.

நாம் அறிந்திருக்கிறபடி இந்தியா முழுமையும் சீர்திருத்தங்களைப்பற்றி உணர்ந்திருக்கிறது. நமதுமாதர் எவ்வாறதை யறிவது? ஆகையால் அவ்விஷயம் பூரணமாகக் கையாளப்பட வேண்டும். இராஜாங்க விஷயத்தைப் பற்றிக் கூறாத எப்பத்திரிகையும் ஈடேறாது.

'ஆனந்தபோதினி' "மேற்கண்ட விஷயங்களில் எதை விடவும் தமிழ்ப் பாஷையின் முன்னேற்றத்திற்கே அதிகமாக முறையிடுகிறது."

முடிவில் நமது நண்பர் மேற்கண்டவற்றை யெல்லாம் தாமும் ஒப்புக் கொள்வதாகக்கூறி "ஆனந்தனை" விர்த்திக்குக் கொண்டுவரும்படி நமக்குக் கூறுகிறார்.

இப்போது மேற்கண்ட ஆக்ஷேபணைகள் ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் சற்று சிந்திப்போம்:—

1. "ஆனந்தனில்" வெளிவரும் விஷயங்கள் முழுமையும், இரண்டு மணி நேரத்தில் வாசித்து விடலாம் என்பது உண்மையே. ஆனால், அந்தோ! பத்திரிகையிலுள்ள விஷயங்களைக் கதைபோல் காலம்போக்குவதற்கு வாசித்து அந்த நிமிடமே மறந்துவிடுவோர் அவ்வாறு கருதலாகும்; ஒன்றை வாசிப்பது அதற்காகவல்ல; அவ்வாறு வாசிப்போர் பத்திரிகைகளால் ஒருபயனும் பெறார். தினசரி பத்திரிகைகளிலுள்ள விஷயங்களும் அவ்வாறு இரண்டு மணி நேரத்தில் வாசித்துவிடக் கூடியவையே யாகும். ஆனால் அவற்றிலுள்ள பெரும்பாலான விஷயங்கள் காலப்போக்குக்காக வாசித்து உடனே மறக்கத்தக்கவையாகும்.

ஆனால் "ஆனந்தனிலுள்ள" விஷயங்களில் பல, ஒருவன் சரியாக உணர்ந்து அனுபவத்திற்குக் கொண்டு வந்து, அவற்றால் பலனடைய வேண்டுமாயின், ஒருமாதமல்ல, ஒரு வருடங்கூடப் போதாது என்று எண்ணத்தக்கவையாகும். எல்லா விஷயங்களையுமே ஒருமுறை வாசித்தால் போதுமென்று எண்ணி விடலாகாது. சின்னாட்கள் வரை பன்முறை வாசித்துணரத்தக்க விஷயங்கள் எவ்வளவோ வுள.

2. (க) இந்த ஆக்ஷேபனைக்கு நமது நண்பரே விடையளித்துள்ளார். அதோடு இந்த ஆக்ஷேபனையைக் கூறிய நண்பர்கள், "ஆனந்தனில்" வரும் விஷயங்களை யெல்லாம் முன்பே யுணர்ந்திருக்கிறார்களா வென்பதையும், இப்போது "ஆனந்தனை" வாசிக்கும் பல்லாயிரக் கணக்கான, உபாத்திமார்கள், பாடசாலைச் சோதனை யதிகாரிகள் (இன்ஸ்பெக்டர்), வக்கீல்கள், இலிகிதர்கள் முதலிய உத்தியோகஸ்தர்கள், வர்த்தகர்கள், மிட்டாதார்கள் முதலியவர்களெல்லாம் சிறு பிள்ளைகள் தானோ வென்பதையும் தயவு செய்து தாங்களே சிந்திக்கும்படி கோருகிறோம்.

உலகில் தமிழ்ப்பாஷை யறிந்த ஒவ்வொருவரும், எச்சாதியா ராயினும் எம்மதத்தினராயினும் சரி, ஆண், பெண், சிறுவர், வயது முதிர்ந்தோர் இவர்களில் ஒவ்வொருவரும் உணரவேண்டிய விஷயங்கள் "ஆனந்தனில்" இருக்கின்றன வென்பது அனுபவமாக யாவரு மறிந்தவிஷயம். "பிரபஞ்சத் தோற்றம் பொய்; எல்லாம் பரப்பிரம்ம சொரூபமே" என்று அனுபவமா யுணர்ந்த ஆத்மஞானி ஒருவனே "ஆனந்தனி" லுள்ள விஷயங்களை வாசிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை எனக்கூறலாகும்.

(ங) தத்துவஞானத்தைப் பற்றிய விஷயங்களை ஒரேசஞ்சிகையில் அதிகமாக வரையின் வாசித் துணர்வோர்க்கும் கஷ்டம்; சிறு சஞ்சிகையில் இடமும் போதாது.

3. மற்ற விஷயங்களுக்கு இடமமைத்துக்கொண்டு சமயப்படி மிச்சமாகுமிடமே நாவலுக் களிக்கப்படுகிறது. ஆயினும் ஏறக்குறைய நான்கு பக்கங்களேனும் நாவலுக்கு விடுமாறு கவனிக்கப்படும்.

4, 5. வர்த்தகம், நீதிஸ்தல விஷயங்கள், விவசாயம், சிற்பம் முதலிய இவற்றைப்பற்றி எழுதத்தொடங்கின், அவற்றால் பயனுண்டாகும் வண்ணம் பிரதிமாதமும் ஒவ்வொன்றிலும் போதுமான அளவு விஷயங்கள் பிரசுரிக்கப் படவேண்டும். சஞ்சிகையிலுள்ள 40 பக்கங்களில் அவற்றிற்கு இடம் போதாது. சந்தாவோ, இந்த அளவு சஞ்சிகைக்கு மிகக்குறைந்ததேயாகும். சஞ்சிகையை யின்னும் பெரிதாக்கிச் சந்தாவை உயர்த்தலாமெனின் பெரும்பாலார் பிரியப்பட மாட்டார்கள். நம்மவர்களுக்கு இன்னும் பத்திரிகைகளின் அவசியமும் அருமையும் சரியாக விளங்காததே அதற்குக்காரணம். மாதம் பத்து முறையேனும் பயாஸ்கோப், நாடகம் இவற்றிற்காக தினம் 4 அணா 8 அணா வேனும் செலவு செய்வார்கள். அதில் பாதி வருட மொரு முறை சஞ்சிகைக்குக் கொடுத்து நற்பயனடைய நம்மவர்க்கு மனம் வரவில்லை.

6. மேற்கண்ட காரணத்திற்காகவே துரைத்தன விஷயங்களையும் பிரசுரிக்க அனுகூலப்பட வில்லை. அடிக்கடி மாறுதல்களும். விசேஷ சம்வங்களும் நேரிடும் அந்த விஷயங்களுக்குத் தினசரி அல்லது வாரப் பத்

திரிகைகளே தகுதியானவை. அதைப் பற்றி விவரிக்கத் தகுதியான பத்திரிகைகள் அதற்கென்றே யேற்பட்டிருக்கின்றன. பல விஷயங்களிலும் தலையிட்டுக்கொண்டு ஒரு விஷயத்தையும் பூரணமாக நிறைவேற்ருமல் விடுவதைக் காட்டிலும், நம் அளவுக்குத் தக்க பொறுப்பை மட்டும் எற்றுக் கொண்டு அதைச் சரிவா நடத்துவதே பயன் றருவதாகும்.

அந்தோ! நம் நாட்டில் மாதர்கள் இராஜாங்க விஷயங்களை யறிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமா வென்பது ஒரு பக்கமிருக்க, முன்னே நம் நாட்டு ஆடவர்கள் அதை யறிந்து கொள்வார்களாயின் ஒரு பெருங் குறை நீங்கும்.

இராஜங்கவிஷம் ஒன்றே ஒரு பத்திரிகைக்கு வேண்டிய அவசியமான விஷயம் என்று கருதலாகாது. நம்மிடம் இருக்கும் பல குறைகளை நீக்க முயலவேண்டியதே அவசியமான முதல் விஷயம், அதைச் செய்தாலன்றி இராஜாங்க விஷயத்தில் நமது கோரிக்கை நிறைவேருது.

கடைசியில் "ஆனந்தபோதினி" மற்றெல்லாவற்றையும் விடத் தமிழின் அபிவிர்த்திக்கே அதிகமாக முறையிடுகிறது என்று கூறப்பட்டதற்கு நாம் மிக்க விசனிக்கிருேம். அந்தோ! நம் தாய்ப் பாஷையை இவர்கள் அலக்ஷியமாய்க் கருதி யிருப்பதும், அதனுல் நாம் அடையத் தக்கப் பயன் இன்னதென்று இவர்கள் உணரவில்லை யென்பதும் இதனுல் நன்கு விளங்குகிறது. அந்தோ! வயிற்றுப் படிப்பாகிய ஆங்கில பாஷையைக் கற்பதே கௌரவமான கல்வி யென்று இவர்கள் கொண்டிருக்கும் மயக்கமே அதற்குக் காரணம். தாய்ப் பாஷையின் பெருமை யிவர்களுக்கு உணர்த்தப்பட்டிருந்தால், இவர்கள் இத்தகைய சஞ்சிகையை யவசியம் ஆதரிக்க வேண்டுமென்று கருதி யிருப்பார்கள். அது கற்பிக்கப் படாததால் அதை யலக்ஷியமாகக் கருதி மனம் போனபடி வீண் சாக்கான ஆக்ஷேபனைகளைக் கூற வேண்டியதாயிற்று. இது அவர்கள் குற்றமாகாது.

நியாயமோ, அநியாயமோ, பாபமோ, புண்ணியமோ எதையுங் கவனியாமல் பொருள் சம்பாதிப்பதற்கும், நமது முன்னேருடைய ஆசார ஒழுக்கங்களையும், தாய்ப் பாஷையையும் அலக்ஷியம் செய்து கண் மூடித்தனமாய் அன்னிய ஆசாரங்களைப் பின்பற்றுவதற்கும் மட்டுமே அக்கல்வி இவர்களுக்கு உதவுகிறதன்றி வேறெதற்கேனும் பயன் படுமோ வென்பதை நண்பர்கள் சிந்திக்கக் கோருகிருேம். அந்தோ! தெய்வீகம் விளங்கும் புண்ணிய பூமியில், மெய்ஞ் ஞானிகளாகிய முன்னேர் வமிசத்திற் பிறந்த நாம் கடைசியில் மிருக சுபாவமான வாழ்க்கையில் பிரியம் வைத்து அவ்வழி யொழுகுவது தானே நாம் அடையவேண்டிய நாகரீகச் சீர்த்திருத்தம். அந்தோ! கற்றேர்களென்று கருதப்படுவோரே இத்தகைய அபிப்பிராய முடையோராயின் பாமரர்கள் எவ்வாறிருப்பார்கள்?

பெற்றோர்கள் இனியேனும் தம் மக்களுக்குத் தாய்ப் பாஷையை முன்பு கற்பிக்கவும், அக்கல்வியால் அடையக்கூடிய பயன்களை அவர்கள் உணரும்படி செய்யவும் சிரத்தை யெடுத்துக்கொள்ளப் பிரார்த்திக்கிறோம். இன்றேல் சீக்கிரத்தில் நம் நாட்டில் மனித சுபாவம், தெய்வ சுபாவம் இரண்டும் அடியோடு மறைந்து அதமமாகிய மிருக சுபாவமே மேலோங்கி விடும். அது எத்தகைய கோரமான முடிவை யளிக்கும் என்பதை நாம் கூறவேண்டுவதில்லை.

கருணாநிதியாகிய பரம்பொருள் இந்த ஆபத்தினின்று நம்மவரையும், நம் தாய் நாட்டையும் பாதுகாத்து இரக்ஷிக்கும்படி பிரார்த்திப்போமாக.

ஓம் தத் ஸத். பத்திரிகாசிரியர்.

கைவல்ய நவநீத வசனம்.

(107-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அன்னபானாதிகள் சுகத்தை யளிக்கும் சாதனங்களாதலின் யாவர்க்கும் அவற்றில் மிக்க பிரிய முண்டாகிறது. இவ்வாறே ஆன்மா சுகத்தை யளிக்கும் சாதனமாதலின் அதன்மேல் விருப்ப முண்டாகிறதென்று கருதலாகாது. ஆன்மாவை சுகசாதனம் அதாவது சுகத்தை யளிப்பது என்று கருதினால் சுகமாகிய ஆனந்தம் வேறும் அதை யனுபவிக்கும் ஆன்மா வேறுமாக விருக்கவேண்டும். அப்போது சுகத்தை யளிக்கும் ஆன்மா வொன்று; அதை யனுபவிப்பதாகிய ஆன்மா ஒன்று ஆக இரண்டான்மா இருக்கவேண்டும். ஆனால் அப்படி யில்லை. ஒரு ஆன்மாவே யுள்ளது. ஆதலால் ஆன்மா சுகசாதனமல்ல. ஆனந்தத்தை யளிப்பதல்ல. ஆனந்தமே சொரூபமாக வுடையது.

மேலும் விஷய சுகத்தில் உண்டாவது திருப்தி மட்டுமே. ஆன்மாவினுள்ளதோ நிரதிசயப்பிரீதி. விஷய சுகத்தில் உண்டாகும் விருப்பம் ஒரு விஷயத்தை விட்டு வேறொரு விஷயத்திற்கு மாறும். ஆன்மாவின் கண்ணுள்ள பிரீதி நிலையானது. இன்னும், விஷய சுகத்திலுள்ள பிரீதியை பிரியப்படி விடவும் கொள்ளவுங்கூடும். ஆன்மாவிலுள்ள பிரியத்தை விடவும் கொள்ளவும் யாரால் கூடும்? விடய சுகங்களை விடும் அவனாகிய ஆன்மாவை அவனால் ஒருபோதும் விடமுடியாது.

("சிலர் வெறுப்பினால் ஆன்மாவை விட்டுவிடுகிறேனென்று பிராணத்தியாகம் செய்து கொள்கிறார்களே" என்று சீடன் வினவுகிறான்.)

சீடன்:—சுவாமி! கொடிய வியாதி, அல்லது மனோசஞ்சலம் முதலியவை யுண்டாகுங்கால், சிலர் பெருங் கோபத்தால் மனம் வெந்து பிராணனை விட்டுவிடுகிறேன் என்று தம்மைத்தாமே கொலை செய்துகொள்கிறார்களே, அப்போது ஆன்மாவை விட முடியாதென்று எப்படி கூறுவது?

குரு:—நீ கேட்பது சரியான கேள்வியல்ல; தனக்குத் துன்பத்தை யுண்டாக்கும் தேகத்தின்மேல் வெறுப்படைந்து அத்தேகத்தை விட்டுவிடுகிறானேயன்றி வேறில்லை. அவனால் விடப்பட்ட தேகம் அவனல்ல. தேகத்தை விட்டு அவன் நீங்கிவிடுகிறான். ஆன்மாவே தானாகி யிருக்கிற வரையில் ஆன்மாவை எவனும் விடுவதுமில்லை; கொள்வது மில்லை; எவனும் ஆன்மாவை வெறுப்பதில்லை.

சீடன்:—சுவாமி! ஆன்மாவே பிரியவஸ்து வெனின் தனம் புத்திரன் முதலியவற்றின் மேலும் பிரியம் இருக்கின்றதே.

குரு:—சாதாரணமாக யாவரும் பிரியப்படுகின்ற தனத்தைக் காட்டிலும் ஒருவனுக்குத் தன் புத்திரன்மேல் அதிகப் பிரியமாகும். புத்திரனைக் காட்டிலும் தன் தேகத்தின்மேல் அதிகப் பிரியமாகும். தேகத்தினும் இந்திரியங்கள் பிரியமாம். இந்திரியங்களினும் கரணம் பிரியமாம். கரணத்தினும் பிராணன் பிரியமாம். பிராணனைக் காட்டிலும் ஆன்மாவில் வெகு பிரியமாம்.

இவ்வாறு ஒன்றை நோக்க மற்றொன்றின்மேல் அதிகப் பிரியமாயினும் முடிவில் எல்லாவற்றையும் விட ஆன்மாவினிடமே மிக்க பிரியம்; அதனினும் அதிகப் பிரியமானது வேறொன்றுமில்லை. ஏனெனில், ஆன்மா ஆனந்த சொரூபம்.

(விஷயங்களில் உள்ள விருப்பு, வெறுப்பு, உதாசினம் முதலியவை மாறி மாறி வருவதுபோல் ஆன்மாவின் கண்ணுள்ள விருப்பு மாறாததால் ஆன்மாவே ஆனந்த ரூபம் என்று ஆசாரியர் நிரூபிக்கிறார்.)

யாவரும் அஞ்சி வெறுக்கும் புலியேயாயினும், அதனாலநுகூலம் நேர்வதாயின் அதன்மேல் விருப்பமே. தனக்குப் பிரதிகூலமான காரியத்தைச் செய்யின் தனது புத்திரனாயினும் அவன்மேல் வெறுப்பே. உலகில் விருப்புமின்றி வெறுப்புமின்றி உதாசினமாகக் கருதப்படும் புல், பூண்டு முதலியவற்றில் ஒருசமயம் விருப்பும், ஒருசமயம் வெறுப்புமாம். புல், பூண்டு முதலியவை தீயெரித்தல் முதலியவைகளுக்கு அநுகூலப் படும்போது அவற்றின் மேல் விருப்பும், பாதையில் நடந்து செல்கையில் அவை யிடையூறாக விருக்கும்போது அவற்றின்மேல் வெறுப்பும் உண்டாகின்றன. பரிசுத்த சின்மய சொரூபனாகிய ஆன்மா தன் ஆனந்தத்தில் ஒருபோதும் மேற்கண்டபடி மாறுதலின்றி நிலையான விருப்ப முடையவனாகவே யிருக்கிறான். ஆதலின் மைந்தனே நீங்காத ஆனந்த ரூபியான உன் ஆன்மாவை ஆராய்ந்து அநுபவித்தறிவாயாக.

சீடன்:—குருநாதனே! ஆனந்தத்தின் கூறுபாடுகள் எத்தனை யென்ப[illegible] தயையுரிந் தருளப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஆசான்:—மைந்தனே! (1) பிரம்மானந்தம், (2) வாசனானந்தம், (3) விடயானந்தம், என்று மூன்று வகையாகும். சிலர் எட்டுவிதமென்றுங் கூறுவர். ஆனல் மற்ற ஐந்தும் இந்த மூன்றில் அடக்கமே. அவை (4) ஆன்மானந்தம், (5) முக்கியானந்தம், (6) நிசானந்தம், (7) அத்துவிதானந்தம், (8) ஞானானந்தம்.

(1) பிரம்மானந்தம்:—கருவிகாரணாதிகள் யாவும் ஒடுங்கிய நித்திரையில் அனுபவிக்கும் சுகம்.

(2) வாசனானந்தம்:—சுழுத்தியின் கண்ணிருந்து எழுந்தபோது சொல்பகாலம் சுழுத்தியி லனுபவித்த வாசனையுளது. அப்போது நித்திரையின் சுகத்தை மறவாமலும், பாகியத்தில் செல்லாமலும் உதாசீனனாக விருப்பான். அது வாசனானந்தம் எனப்பட்டது.

(3) விடயானந்தம்:—உலக போகங்களில் இச்சித்த போகம் கிடைத்து அதை யனுபவிக்கும்போ துண்டாகும் சுகம்.

(4) ஆன்மானந்தம்:—எல்லாவற்றிலும் நாமே நமக்கு மிக்க பிரியமான வஸ்து வென்னும் உணர்ச்சியா லுண்டாகும் சந்தோஷம்.

(5) முக்கியானந்தம்:—யோகத்தில், அதாவது சமாதியின் கண் உண்டாகும் சுகம்.

(6) நிசானந்தம்:—உதாசீனகாலத்தில் அதாவது எதையும் கவனியாது சிந்தனையற்று இருக்கும் காலத்தில் தோன்றும் சுகம்.

(7) அத்துவிதானந்தம்:—துவித பாவனைவிட்டுத் தன்னை யத்துவிதமாக நோக்கும் விவேகத்தாற் றோன்றும் ஆனந்தம்.

(8) ஞானானந்தம்:—ஆன்ம பரமான்ம ஐக்கிய ஞானத்தா லுண்டாகும் ஆனந்தம்.

(நித்திரைச் சுகம் பிரம சுகமெனல்.)

அநித்தியமான விஷயங்களில் போகம் ஒன்று, போகத்தைப் புசிப்பவன் ஒன்று, போகியம் (போகசுகம்) ஒன்று ஆகிய திரிபுடியுள வாதலின் அவை துக்கமாம் என்றுணர்ந்து, ஆகாயத்தில் பறந்தலையும் கருடன் களைப்படைந்தபோது சுக மனுபவிக்கக் கருதி இறகுகளை யொடுக்கிக்கொண்டு தன் கூண்டில் போய் வீழ்வதுபோல், திரிபுடியா லுண்டான சிரமம் நீங்கும் பொருட்டு மனதை யொடுக்கி நித்திரை செய்யும் சீவன், ஒரு அவஸ்தையுமின்றித் தானே தானாகவிருந்து ஆனந்தமய னாகிறான். இதுவே உயர்ந்த பிரம்மானந்தமாம்.

சுழுத்தியில் சீவன் சுகரூபமான பிரம்மானந்த நிலையை யடைகிறான் ...பது வேத சம்மதம். அங்கு ஆனந்த மிருப்பதாலேயே அந்த நித்...குப் பங்கம் வாராதபடி மிருதுவான படுக்கை தலையணை முதலியவற்

றைத் தேடிக்கொள்கிறுன். அனுபவத்தில் அச்சுழுத்தியில் இராகத் துவேஷாதிகள், காலம், இடம் முதலிய பேதங்கள் ஒன்றுமின்றி இரண்டற்ற ஆனந்தத்தையே யனுபவிக்கிறுன். இதனுல் நித்திரைச் சுகம், பிரம்ம சுகம் என்பது சுருதி, யுக்தி, அனுபவங்களுக்கு ஒத்ததாம்.

[இங்கு பிரம்மானந்த மெனின், ஆன்மா பிரம்மத்தோடு ஐக்கிய மடைந்தபோ துண்டாகும் ஆனந்தமென்று கருதலாகாது. பிரம்மானந்தத்திற்குச் சமதையான ஆனந்த மெனக்கூறலாம். பிரம்மான்ம ஐக்கியம் அடைந்த ஆன்மா மறுபடி அஞ்ஞானத்தில் அழுந்தாது. பிறவியும் அதற்கில்லை. நித்திரையில் ஆன்மா கருவிகரணுதிகள் யாவும் கழன்று அவித்தையில் அமிழ்ந்திருக்கிறது. அதாவது, மாயையோடு சம்பந்தப்பட்டே யிருக்கிறது. அதனுல் கருமபலன் தூண்டச் சாக்கிரத்திற்கு வந்தபோதும் அஞ்ஞானத்தோடு பொருந்தியே யிருக்கிறது. பிரம்மான்ம ஐக்கிய அனுபவமாகிய நிட்டையிலிருந்து பகிர்முகப்பட்ட ஆன்மா அஞ்ஞான சம்பந்த முடையதா யிராமல் ஜீவன் முத்த நிலையில் இருக்கும். இரண்டிலுமுள்ள வித்தியாசம், நித்திரானந்தத்தில் மாயாசம்பந்த மிருக்கிறது. பிரம்மான்ம வைக்ய ஆனந்தத்தில் மாயா சம்பந்தமில்லை.]

சீடன்:—சுவாமி! உலக அனுபவத்தில் ஒருவனுடைய அனுபவம் மற்றெருவனுடைய மனதில் உதிப்பதில்லையே. அப்படி யிருக்க மனேமய கோசம், விஞ்ஞானமயகோசம் முதலிய யாவும் நாசமாகின்ற சுழுத்தியி லிருக்கும் ஆனந்தமயன் அல்லவா அச்சுகத்தை யனுபவிக்கிறுன். அவ்வாறிருக்க நித்திரை யொழிந்தபின் மனம் முதலியவற்றேடு சம்பந்தப்பட் டிருக்கும் விஞ்ஞான மயனுகிய சீவன் மனதில் அந்த அனுபவம் எப்படி யுதிக்கிறதென்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. சகல சந்தேகங்களையும் அகற்றவல்ல தாங்கள் இதையும் விளக்கி யருளவேண்டும்.

ஆசாரியர்:—மைந்தனே! வெண்ணெய், நெய் என்ற இரண்டும் பெயர் உருவில் வேறுகத் தோன்றினும் சுவையில் ஒன்றேபோல், விஞ்ஞானமயன், ஆனந்தமயன் இருவரும் அந்தக்கரண விர்த்தி அவித்தை இவற்றால் பிரிவேயன்றி சேதனத்தால் பிரிவில்லை. சாக்கிரத்தில் மனம் முதலியவற்றேடு கூடியிருக்கும் விஞ்ஞானமயனுகிய ஆன்மாவே, மன முதலிய யாவும் ஒடுங்கிய சுழுத்தியில் பிரம்மானந்தத்தை யனுபவிக்கும் ஆனந்தமயன் என்றழைக்கப்படுகிறுன். பெய்யும் மழைத் துளிகளும் குளங்களில் சேர்ந்திருக்கும் நீரும் வேறுகாது ஒன்றேயாவது போல் விஞ்ஞானமயனும், ஆனந்தமயனும் ஒரே ஆன்மாவாகும்; வேறு வேறல்லர்.

(நித்திரையில் பிரம்மானந்தத்தை யனுபவிக்கும் சீவன், நித்திரை யொழிந்தபின் சாக்கிரத்தில் துக்கத்தை யனுபவிக்கிறதேன் என்று சீடன் சங்கித்தல்.)

சீடன்:—"நித்திரையில் பிரம்மானந்தத்தை யனுபவிக்கும் சீவன் அதை விட்டுவிட்டு சாக்கிரத்திற்கு வந்து துன்பத்தை யனுபவிக்க வேண்டிய தென்ன ?" என்றான்.

குரு:—சீவன், பூர்வம் செய்துள்ள புண்ணிய பாபகர்மங்கள் அவனைச் சுழுத்தியினின்றும் பிரித்துச் சாக்கிரத்தில் காணதிகளோடு சேரும்படி செய்கின்றன. அப்படிச் சுழுத்திவிட் டகன்றானும் கொஞ்ச நேரம் தான் அனுபவித்த சுகத்தை விடாதிருப்பான். அதுவே வாசனானந்தம் என்றது.

அந்த வாசனானந்த முள்ள சொற்ப காலத்தில் கர்மபலத்தால் தேகமே தான் என்ற நினைவு தோன்ற அப்பிரம்மானந்தம் அடியோடு மறக்கப்படுகிறது. புண்ணிய பாபகர்மங்களே சுக துக்கங்களுக்குக் காரணமாம். சுக துக்கம் இரண்டிற்கு மிடையிலுள்ள அவஸ்தையயே உதாசீனம் என்னப் படும். "நான் ஒரு சிந்தனையுமின்றிச் சுகமாக விருந்தேன்" என்று சொல்லும் காலமே உதாசினகாலம். இதற்குத் தூஷ்ணீம் ஸ்திதி என்றும் பெயர். இதையே நிசானந்த மென்றது.

நித்திரையிலுள்ள பிரம்மானந்தம் (நான் இன்ன மனிதன் என்ற விவரம் ஒன்றும் தோன்றாமல்) நான் என்ற சாமான்ய அகங்காரம் தோன்றியதே மறைகின்றது. மறைந்தும் அதன் நினை விருப்பதே வாசனானந்தம். இந்தச் சாமானிய அகங்காரமும் மறைந்து, ஒரு சிந்தனையுமின்றி, நாமரூபம் யாவும் மறந்து, நித்திரையுமின்றி, தேகம் தம்பம்போல் அசையாமல் நிற்க ஆன்மா சூக்குமத்தன்மை யடைந்துள்ள பிரம்மாகார நிலையே முக்கியானந்தம் என்று கூறப்பட்டது.

முக்கியானந்தத்தின் மகிமைகூறல்.

(1) மனிதரில் சிறந்தவனான ஏகசக்ராதிபதி சார்வபௌமன் எனப் படுவான். (2) அவனுக்கு மேலானவன் (இக்கற்பத்திலேயே மனிதனாகவிருந்து புண்ணிய விசேஷத்தால் கந்தருவ பதத்தை யடைந்தவன்) மநுட கந்தர்வன். (3) அவனிலும் மேலானவன் (பூர்வகற்பத்திற் செய்த புண்ணியத்தால் இக்கற்பத்திலேயே கந்தருவனானவன்) தேவகந்தருவன். (4) பிதிரர். (5) (கற்பாதியிலேயே தேவத்துவத்தை யடைந்தவர்) ஆஜானதேவர். (6) (வர்த்தமான கற்பத்தில் அசுவமேதாதி கருமங்கள் செய்து உயர்பத மடைந்து ஆஜானதேவர்களாலும் வணங்கப்படுவோர்) கருமதேவர். (7) (அஷ்டவசு, துவாதசாதித்தர், ஏகாதச ருத்திரர் ஆகிய முப்பத் தொருவரும்) முக்கியதேவர். (8) இந்திரன். (9) பிரகஸ்பதி. (10) (பிரஜாபதி) விராட். (11) (பிரமன்) இரண்யகருப்பன், ஆகிய இவர்கள் ஒருவருக் கொருவர் பதவியிலுயர்ந்தோர். இவர்கள் அனுபவிக்கும் ஆனந்தம் ஒருவருக்கொருவர் ஆனந்தம் உத்தரோத்தரம் நூறுமடங்கு அதிகமானது. அதாவது சார்வ

பௌமன் ஆனந்தத்திற்கு நூறுமடங்குகொண்டது மநுடகந்தர்வன் ஆனந்தம்; மநுடகந்தர்வன் ஆனந்தத்திற்குநூறுமடங்கு ஆனந்தம் தேவகந்தர்வன் ஆனந்தம்; இவ்வாறே.

இவர்கள் ஆனந்தங்கள் நீர்த்துளி போன்றவை யெனின், பிரமானந்தம் பிரளயகாலப் பெருங்கடல் போன்றதாம். (தொடரும்)

சீடன்.

ஓர் நற்செய்தி.

அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகாள்!

1. நீர் சூழ்ந்த வையத்துத் திலகம்போன்ற நம்நாட்டுத் தமிழ் மூதாட்டியாகிய ஔவைப் பிராட்டியின் அமுதவாக்கு "நன்மை கடைப்பிடி" அதைக்காட்டி நாம் இவ்விஷயத்தை வரைய நேர்ந்ததின் காரணம் பின்வருமாறு:—

2. இப்பூவுலகின்கண் மக்களாய்ப் பிறந்த நம் ஒவ்வொருவருக்கும் பகுத்தறியும் சக்தியை ஏற்கனவே கடவுள் அளித்திருக்கின்றனர். நாம் பகுத்தறிவைக்கொண்டு எது நன்மையோ அதைச் செய்யவும், எது தீமையோ அதை ஒழிக்கவும் முயலவேண்டும். அங்ஙனம் முயல்வதோடு நாம் ஓர் காரியத்தைச் செய்ய ஆசைப்படும்போது சுய நலம் கருதாது தேசநன்மையைக் குறித்ததாகிய பொதுநலத்தைக் கருதியே பாடுபடவேண்டும்.

சென்ற மாதம் பைபில் உமன்களைக்கொண்டு பிரசங்கம் செய்யவந்த சில பாதிரிகள் மதசம்பந்தமான வியாசங்களை அளவின்றி மணிக் கொருவராக ஓய்வில்லாமலும், மூச்சு விடாமலும், முற்றுப் புள்ளிவைக்காமலும் வாரி வாரிக் கோடைகால மாரியைப்போல் சொரிய, அதனை வேடிக்கையார்த்தமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஏனைய ஜனங்களில் சில பஞ்சமர்கள் கிறிஸ்து மதத்தில் தந்திரமாய் வற்புறுத்திச் சேர்க்கப்பட்டார்கள் என்பதைக் கேட்ட எவ்விந்தியன் மனந்தான் அனலிடுமெழுகுபோல் உருகாதென்பது நண்பர்கள் அறிந்ததே. நிற்க,

சுய நலம் கருதாது தேசநன்மைக்கே பாடுபட முயற்சி எடுத்துக் கொள்பவரும் தனக்கென வாழாது பிறர்க்குரிய நன்மையைச் செய்வதற்கே பிறந்ததாய் நினைத்து ஏழைகளை அன்போடு ஆதரிப்பவருமாகிய கனம், ம-ா-ா-ஸ்ரீ ராவத்த நல்லூர் மணியம் P. V. ராஜகோபால் நாயுடு அவர்கள் மேல்நடந்த விஷயங்களைக் கேட்டவுடன், அதன் பலனாக அவரது நன் முயற்சியால் அடியில் கண்ட சம்பவம் நிகழ்ந்தது:—

1921ஆு ஜூலைமீ 16உயில் மாலை சுமார் 3-மணிக்கு அடியில் கையொப்பமிட்டவரை அக்கிராசனாதிபதியாக நியமித்து கனம் P. V. ராஜகோபால்நாயுடு அவர்களைக் காரியதரிசியாக நியமித்து ஊரிலுள்ள (உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்க ளென்ற வேறுபாடின்றி) எல்லாவித ஜனங்களையும்

வருவித்து நம் மிந்திய மதம் உற்பத்தியானது முதல் தற்கால நிலைமை வரை உபன்யாசித்து, நம் தாய் மதத்தின் மகிமையை எடுத்துக் காட்டி அதனால் அடைந்த பெருமையையும் விளக்கி காண்பித்து, மாதா மாதம் ஒவ்வொருவர்களும் அதே இடத்தில் ஷையூர் உபாத்தியாயர் R. சதாசிவம் பிள்ளை அவர்களால் குறிக்கப்படும் தினத்தில் நம் மதம், தாய்நாடு இவற்றின் அபிவிர்த்திக்காக ஷை சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களால் சொல்லப்படும் விஷயங்களைக் கேட்டு அதற்கேற்ப நடந்துகொள்வதே நாம் எடுத்த ஜனனத்திற் குரித்தாகிய கைங்கரிய மென்று அங்குக் கூயடிவர்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இச்சங்கம் குன்றாது என்றும் நடைபெற வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்யப்பட்டது.

அன்று முதல் நடக்கும் ஷை சங்கத்திற்கு ஆனந்த தமிழ்ச் சங்கம் என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. இனி இச்சங்கத்திற்கு "ஆனந்தனை" வரவழைத்து அதிலுள்ள அரும் விஷயங்களின் ரசத்தை மாந்தர்களுக்கு ஊட்டி அறிவை விர்த்தி செய்யத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொருமுறை சபை கூடும்போதும் அடியேன் தமிழின் சிறப்பு, ஒற்றுமை, முயற்சி, பெண் கல்வி, "ஆனந்தபோதினியின்" நன்மை இவைகளைப்பற்றி உபன்யாசிக்கவும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளேன். இதைக் கேட்ட நம் தமிழ் அபிமானிகள் ஒவ்வொருவரும் நம் தமிழ் மக்கள் நன்மையைக் குறித்தும், நமது அனுதியான உத்தம மதம் குன்றாது விர்த்தியடைய வேண்டியதைக் குறித்தும் இத்துணைக் கருவி ஏற்பட்டதைக் கருதி இவ்விதமே ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இத்தகைய சங்கம் நடைபெறப் பிரயத்தனப்படுவார்களென்று நம்புகிறேன்.

நண்பர்களே! இனிமேல் இவ்விதச் சங்கங்கள் ஏற்பட்டு நம் தாய் நாடும், மதமும் முன்னிருந்த க்ஷேமத்தை அடையுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனுகிய சச்சிதாநந்தப் பரம்பொருள் கருணை புரியுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேம். சுபம்! சுபம்!!

இவ்விஷயம் நம் தமிழ் நண்பர்கள் அறியவேண்டியே நம் "ஆனந்தனுக்கு" அனுப்பப்பட்டது. நம் குற்றமற்ற "ஆனந்தன்" இதிலுள்ள பிழைகளை நீக்கி ஏற்று இதனை நண்பர்களுக்குத் தெரிவிக்குமாறு கோருகிறேம்.

R. சதாசிவம்,

தலைமை உபாத்தியாயர், ஹிந்து எலிமெண்டரி பாடசாலை,

ராவத்த நல்லூர்.

குறிப்பு:—ஞானம் நிறைந்துள்ள நமது மதத்தைச் சேர்ந்த சகோதர சகோதரிகள் புறமத மயக்கில் வீழாது தடுக்க ஆங்காங்கு மதாபிமானிகள் இத்தகைய சங்கங்களை யேற்படுத்தி மதபோதனை செய்வது இக்காலத்தில் கட்டாயம் செய்யவேண்டிய முக்கியமானதொரு புண்ணியத் தொண்டாகும். நண்பர்கள் அவசியம் இதைக் கவனிக்கக் கோருகிறேம்.

பத்திரிகாசிரியர்.

தமிழர் புராதனம் தமிழின் தொன்மை.

(94-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

செந்தமிழ் நடையையும் கொடுந் தமிழ்ப் போக்கையும் உற்றுநோக்கின் இரண்டும் வேறுவேறு பாஷைகளென்று கூறலாம்படி வேறுபடும். இராமகதை, பஞ்சகாவியங்கள், ஏனைய திருக்குறள் முதலிய சங்கநூற்கள் தமிழில் சொற்ப பயிற்சியுடையோர்க்குச் 'சமஸ்கிருதம்' போலவே தோற்றும். ஆனல் மேற் கூறியபடி அவற்றில் வடமொழிப் பதங்கள் அதிகமாகப் பயிலவில்லை; ஒன்றிரண் டெஞ்சிய மற்றைச் சொற்களனைத்தும் தமிழே. செந்தமிழ் இலக்கணத்தில் ஆளப்பட்டுள்ள விதிகளுஞ் சொற்களும் பெரும்பாலும் தற்போது வழங்குவதில்லை. தமிழ்ப் பதங்கள் மட்டும் ஒரு லக்ஷத்துக்குக் குறையாமலுள்ள தாக ஏற்படு கின்றது. இல், வீடு, மனை முதலிய பஞ்சதிராவிட மொழிகளுங் கலந்துளவாதலால் அப்பாஷைகள் வேறுபடுவதற்கு முன்பே தமிழ்மொழி திருத்தமடைந்த தென்னலாம்.

தமிழ்மக்கள் முதற்கொண்டே வேற்றுச் சொற்களை ஏற்றுக்கொள்ளாமலே யிருந்தனர். அப்படி யேற்பினும் தமது மொழிக்கிழுக்கு நேரிடா வண்ணம் அவைகளை யேற்கும் விதிமுறைகள் அமைத்தனர்.

> "ரவ்விற் கம்முத லாமுக் குறிலும்
> லவ்விற் கிம்முத லிரண்டும் யவ்விற்
> கிய்யு மொழிமுத லாகிமுன் வருமே.
> இணைந்தியல் காலை யரலக் கிகாமு
> மவ்வக் குகாரமும் நகரக் ககாரமு
> மிசைவரும் ரவ்வழி யவ்வு மாம்பிற"

என்ற நன்னூற் சூத்திரங்கள் ஆரியமே யன்றி ஆங்கிலப் பதங்கட்கும் பொருந்தும். ரவி என்னும் ஆரியம் இரவி என்றும், ரயில், ரப்பர் என்னும் ஆங்கிலச்சொற்கள் இரயில் [இருப்புப்பாதை] என்றும் இறப்பர் [துடைப்பான்] என்றுந் திரிந்துள்ளன கவனிக்கலாம்.

நிற்க, சமீப காலங்களில் செய்யப்பட்ட சிலாசாசன ஆராய்ச்சிகளால் தமிழர் நாகரீகமும், அவர்கள் புராதனமும், பாஷையின் செழுமையும் நன்கு புலப்படுகின்றன.

சுமார் 1000 கி-மு. ஆண்டில் எகிப்து தேயத்திற்கு இந்தியாவினின்றுங் கொண்டுபோன பொருள்களுள் 'துகி' அல்லது 'தூகி' என்னும் மயிலும் ஒன்று என எபிரேய விவிலியநூலில் (Hebrew Bible) காணப்படுகின்றது. துகி என்பது தோகை (கலாபம்) என்னுஞ் செந்தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபு என்று கூறுமலே விளங்கும் சுமார் 3000 ஆண்டுகட்கு முன்னரே தமிழ்மக்கள் வேற்று நாட்டாருடன் பயின்றும் வர்த்தகஞ்செய்

தும் சிறப்புப் பெற்றனர். அக்காலத்திலும் தமிழ் சாலப் பயின்றிருந்தத னால் அச்சொல்லே அன்னியர்களும் பயிலலாஞர் என்பதும் புலப்படும். உணவுக்கு இன்றியமையாத அரிசியும் இன்பமூட்டும் நறைப்பொருள்களும் இந்நாட்டிலிருந்தே கிரேக்கு முதலிய புறநாடுகட்கு நம்மவர்கள் அனுப்பி ஞர்கள். கிரேக்கர் 'அரூஸா' என்றும் ஆங்கிலர் 'ரைஸ்' என்றும் மொழி வது தென்னாட்டில் அமிதமாக விளையும் அரிசியையே. அக்காலத்தில் இங்கு உற்பவித்த கர்ப்பூரத்தைக் கிரேக்கர்கள் 'கார்ப்பியன்' என்றனர்.

இத்தகைய மொழியைப் பயிலும் தமிழர் எந்நாட்டினர்? எக்காலத்தில் இவண் வந்தனர் என ஆராய்வாம்.

IV—தமிழர் வருகை.

தென்னாட்டில் இருந்துவருந் தமிழர்களின் முன்னோர்கள் ஆரியர் வருவதற்கு முன் தத்தம் வாழ்க்கைக் கின்றி யமையாத இயற்கைப்பொருட் களையே கடவுளாக வணங்கிவந்தனர். நாகரிக நிலைமையி லிருந்தவர் களை வெகு சுலபத்தில் ஆரியர் தமது கோட்பாடுகளுக்கு உட் படுத்திக் கொண்டனர். இவற்றின் விவரம் பிறகு கவனிப்பாம். இத்தத் துவம் உணராத தமிழரும் ஆரியவமிசத்தைச் சார்ந்தவரென்று கூறலா யினர். நமது மதத்துக்கும் வேதசாஸ்திர தத்துவங்களுக்கும் சமஸ்கிரு தமும் அதனைப்பயிலும் மக்களும் அடிப்படையாக இருப்பதால், அவர்களு டன் இரத்த சம்பந்தம் பிணைப்பது விசேஷமெனப் பாராட்டப் படுகின் றது. இக்கொள்கையும் அதன் சான்றுகளுமே கொண்டு தமிழரும் ஆரியரும் ஒன்று என நிச்சயித்தல் கூடாது. *

மேனாட்டினின்றும் வந்த விற்பன்னர் மேற்றிசையி னின்றும் தமிழர் குடிபுகுந்தனர் என்று சாதிக்கின்றனர். தமிழர் நாவாய் செலுத்திய ஒன் றுமே யவர் சான்றாகக் கூறுவர். ஆனால் வியாபார நிமித்தம் திரைகட லோடி யிருத்தல் கூடுமாதலானும், இந்தியமக்கள் எந்நிமித்தத்தினும் வேற்றுப் புலஞ்சென்றதாக உணர்தற் கேதுவின்மையானும் அக்கொள்கை சார்பின்றியுளது.

இனித் தென் ஆப்பிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா முதலிய இந்துமகா சமுத் திரத்துக் கண்டங்களிலுள்ள மலைத்தொடர், நிலப்பரப்பு, இயற்கை யமை ப்பு, மிருகராசியின் குணன் முதலியன தென்னாட்டில் ஒற்றுமை காணப் படுவதால், கன்னியா முனைக்குத் தென்றிசையில் ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பு இருந்ததாக யூகிக்கின்றனர். நமது நாட்டிலும் தெற்கில் வெகு தொலை வில் நாடுகள் இருந்து அழிந்துபட்டதாக வரலாறு வழங்கிவருகின்றது. இன்றைக்கும் பஞ்சாங்க கணிதத்தில் இலங்கைக் கடிகையையே ஆதார மாகக்கொண்டுள்ளதும் இதனை வலியுறுத்தும். (தொடரும்.)

---

* தமிழர்க்கும் ஆரியருக்கும் இரத்த சம்பந்தம் ஏற்பட்டது ஆரியர் இந்திய தேசம் புகுந்த பின்னரே எனத் துணியப் படுகின்றது.

இல்லறம்—மறுபிறப்பு.

(118-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அதிககாலம் அறிவைக் குறைக்கும் என்று கூறினும் அதிக பழக்கமுள்ள சில மட்டும் மறவாமல் நினைக்கப்படும். அவையு மின்னதென்று தானறிந்து கொள்ளாமலே நினைக்கப்படுகின்றன. ஜீவான்மாக்களுக்கு முக்கிய குணம் மூன்று: அவை ஆகாரம், நித்திரை, புணர்ச்சி என்பன. இவை அநாதிசிருஷ்டி காலந் தொடங்கி ஆன்மா எவ்வகைச் சரீரத்தை யடையினும் அதைக் கொண்டே இம்மூன்றையும் அனுபவிக்கும். அநாதி தொடங்கி யிடைவிடாமலே அனுபவித்து வருவதால் இவை மறக்கப்படுவனவல்ல. உண்ணல், தூங்கல், புணர்தல் இவை தொழில்களே யாயினும், அநாதிதொடங்கிப் பழகிவருதலால் சூட்சும சரீராம்சமாகிய மனத்தோடு கலந்து ஆன்மாவோடு சம்பந்தித்து நிற்கும். அதுபற்றி இவற்றைத் தொழிற் குணமென்று கூறுவர். பிறந்தவுடன் குழந்தைப் பருவமாயுள்ள மிருக ஜந்துவும் தன் தாயை நோக்கிச் செல்கின்றது. அது தன் தாயையாவது, இவ்வுலகத்தையாவது முன்னொருபோதும் அறிந்ததில்லை. பின் என்னெனின் பசிநோயுண்டாக அதை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளும் நிமித்தம் அதன் தாயின் ஸ்தன்னியத்தை நோக்கிச் சென்று பாலுண்ணும். இதற்குக் காரணம் யாது? காந்தத்துக்கும், இரும்புக்குமுள்ள ஆகர்ஷண சக்தியி னியற்கையாலெனின், தாயின் ஸ்தன்னியம் கன்றின் நாவை யாகர்ஷித்த தென்றாவது, கன்றின் நாவே தாயை நோக்கிச்செல்லு மென்றாவது கூறமுடியாது. கன்றே பசிப்பிணியின் கொடுமையால் தாயை நோக்கிச் செல்வது பிரத்தியட்சம். அக்கன்றோ முன் உலக இயல்பை யறிந்ததல்ல. பிறந்தவப்பொழுதே தாயை யறிந்துகொண்டு பாலுண்ணுமாறு அதனை நோக்கிச் செல்கின்து. இதேயன்றி மந்தையிற் பிறந்த சில கன்றுகள் சிலையாலமைக்கப்பட்ட பசுவுருவத்தினிடம் சென்று அதனை முகர்ந்து பாலுண்ண முயல்வதையும் யாம் பார்க்கலாம். ஆதலால் ஒன்றையொன்று ஆகர்ஷிக்குமென்பதும் இயற்கையென்பதும் பொருந்தாது. முற்பிறப்புகளில் முதிர்ச்சிபெற்றிருந்த இந்திரியங்களைக் கொண்டு இடைவிடாமல் அனுபவித்த உணவாதிகளை ஜீவன் நினைத்துக்கொண்டு அனுபவிக்கின்றது என்பதே பொருத்தமுடையது. வனாந்திரங்களில் பிறந்த நாற்கால் ஜீவன்களும் ஒருவர் உதவியுமின்றித் தாமே சென்று தாய் முலைப் பாலை யுண்பதும் முற் பிறப்புகளின் பழக்கமே யாமென்க. துரோணாசாரியார் பரிசாரகனை நோக்கி அர்ஜுனனுக்கு வெளிச்சமுள்ள இடத்திலேயே அன்னம் படைக்கும்படி கட்டளை யிட்டனர். ஒருநாள் அர்ஜுனன் உண்ணும்போது தந்திரமாய் விளக்கை அணைத்து விடும்படி பரிசாரகனுக்குக் கூறினர். அவன் அவ்வாறே செய்தான். அப்பொழுது இருள் கண்ணை மறைத்துக்கொண்டது. அங்ஙனமாகவும் கைபழக்கத்தின் மிகுதியால் அன்னாதிகளை யெடுத்துத் தவறாமல் வாயிலூட்டிற்று. அதனால் பழக்க மிகுதியால் எத்தொழிலையும் செய்யலாமென அர்ஜுனன் உணர்ந்துகொண்டான். அன்று முதலாக எல்லாருந் தூங்கினபின் நல்ல இருளிலும் அம்பெய்து பழகினான். ஒருநாள் துரோணர் விழித்துக்கொண்டார். அப்போது நடுஇரவு. சாலையில் சப்த முண்டாவதைக் கேட்டு அதென்னவென்று பார்க்கச் சென்று யாரங்கே யென்று வினவினர். அர்ஜுனன் அடியேன் உமது சிடன் என்றான். நீ யிங்கே யென்ன செய்கிறு யென்று துரோணர் கேட்

டார். அர்ஜுனன் நான் இருட்டிலும் குறியடிக்கப் பழகுகிறேன் என்றான். அதெப்படி முடியுமென்று கேட்டார். வெளிச்சத்தில் அன்னத்தை வாயிலூட்டப் பழகின கை யிருளிலும் தவறாமல் ஊட்டவில்லையா? அதுபோலவே யிருளிலும் பழக்கத்தாற் செய்யலாமென்று கூறினான். துரோணர் ஆனந்த பரவசராய் அர்ஜுனனைத் தழுவி யாலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு நீயுலகத்தில் ஒப்புயர்வற்ற வில் வீரன். நீ ஒருவனே என் கீர்த்தியை உலகத்தில் விளங்கச் செய்கிறவன். திரிலோகங்களிலும் ஒப்பற்ற வில் வீரனாக விளங்கக் கடவாய் என்று ஆசீர்வதித்துத் தனுர்வேத இரகசியங்களை யெல்லாம் அவனுக் குபதேசித்தார் என்று பாரதங் கூறுகின்றது. நாம் நினைப்பதற்கு முன்னாலேயே யெழுந்து ஓடுங் கால்களும், உடை யவிழ்ந்த வக்காலத்திலேயே அதனை விழ வொட்டாது தடுத்து மானத்தைக் காப்பாற்றும் கைகளும் இதற்குச் சான்றாம். இதனால் மிகுந்த பழக்க மெதுவோ அது தன்னை யறியாமலே நடைபெறு மென்பது கொள்க.

இனி, சிலர் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் சொல்வதற்கு முன்னரே தெரிந்து கொள்கிறார்கள். சிலர் அநேக தடவை கூறியு முணராமலே யிருக்கிறார்கள். சிலர் ஒரு தடவைக்குப் பத்துத் தடவை சொன்னால் சிறிது சிறிதாக வுணர்ந்து கொள்கிறார்கள். இதனை உய்த்து நோக்குங்கால் ஜீவன் சரீரத்தை விட்டு மற்றொரு சரீரத்தைப் பெறுவதற்கு இடையில் காலங் குறுகி யிருத்தலும், நீடித்து இருத்தலுமே யிதற்குக் காரணமா மென்றே கொள்ளப்படும். சீக்கிரத்தில் மறு சரீரத்தைப் பெற்ற ஆன்மா முன் சரீரத்தில் அனுபவித்தவற்றை யெளிதி லுணர்ந்துகொள்கிறா னென்பதும் காலம் நீடித்துச் சரீரத்தைப் பெற்ற ஆன்மா உணர்ந்துகொள்ளச் சக்தியற் றிருக்கிறா னென்று முணர்ந்து கொள்ளலாம். முற்பிறப்பில் அனுபவித்தவைகளை யிப்பிறப்பிலும் ஒருவரும் கூறாமலே ஒருவன் உணர்ந்துகொள்வது முண்டு. இதனையே ஐரோபியர் கிப்ட் (Gift) என்பர். பிறந்து அறிவிற் சிறக்கு முன்னரே உலகத்திலே பயிற்சி யதிகமில்லாத கவன சக்தி (செய்யுள் செய்யும் சக்தி) ஒருவனுக் குண்டாவதைப் பார்க்கிறோம். இன்னு மளவிலாதனவுள. இவற்றை முற்பிறப்பில் விட்டகுறை தொட்டதென்று நமது உண்மை நூல்கள் கூறுகின்றன. இதுகாறும் நாம் கூறியது இயற்கையறி வென்பதொன்று கிடையாது. எல்லாம் செயற்கையறிவே. அது முற்பிறப்பில் பழகின பழக்கத்தின் காரணமாக வுண்டாகு மென்பதாம்.

ஆன்மாவுக்கும், சரீரத்துக்கும் ஒருவிதமான கிராகிய சக்தி யுண்டு. ஆன்மா சரீரமின்றி யொன்றையு மறியாது. ஆன்மாவின்றிச் சரீரம் யாதொரு பயனையுந் தராது. ஆதலால் இவ்விரண்டிற்கும் இரும்புக்கும், காந்தத்துக்கு முள்ளது போன்ற ஒருவித சக்தி யுண்டு. காந்தம் அயத்தை யிழுக்கும். அயம் அதனை நோக்கிச் செல்லும். இதனால் அவ்விரண்டுக்கும் கிராகிய சக்தி யுண்டென்றே யூகிக்கலாம். காந்தத்தைக் காணாத விடத்தில் அயத்தில் அசைவு தோன்றுவதில்லை. அதுபோல் ஆன்மா சரீரத்தை விட்டிருக்கையில் ஒன்றையும் உணராம விருக்கின்றது. அயமானது காந்தத்தினெதிரி லசைவதுபோல ஆன்மா சரீர சம்பந்தத்தால் சுக துக்கங்களை யுணர்கின்றது. காந்தத்தையும், இரும்பையும் அறிவுள்ள ஒருவன் சேர்த்து வைத்தால் அவை யொன்றோடொன்று கூடுவதுபோலப் பேரறிவும், பெருஞ் சக்தியுமுடைய ஒருவன் அவற்றின் கன்மத்துக்கேற்றவாறு சீவனையும் சரீரத்தையுங் கூட்டுகிறா னென்பது திண்ணம். அப்பேரறிவுடையவனே பரமான்

மாவாம். ஜீவான்மாவும், சரீரமும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிதலுக்கும் கன்ம சக்தியின் குறைவும் பரமான்மாவுமே காரணமாம். மரண மடையு மக்கணத்தில் ஆன்மாவுக்கு எது ஞாபகத்தில் இருக்கிறதோ அது மறுபிறப்புக்குச் சரீரமாம். அநாதி தொடங்கி யளவிலாத சரீரங்களை யடைந்து பழகிய ஆன்மா தன் கன்மத்துக்கேற்ப எதாவது ஒரு சரீரத்தைக் கருதியே வெளிப்படும். அச்சரீரம் சீக்கிரத்தில் கிடைத்தால் அதிற் பிரவேசிக்கும். அன்றிக் கிடைப்பதற்குக் காலம் நீடித்தால் அதுவரை சூட்சும சரீரத்துடன் அலைந்து கொண்டிருக்கும். புண்ணிய வசத்தில் மரணத் தறுவாயில் தெய்வ ஞாபகமுண்டாயின் அவன் பிறப்பு என்பதைக் காணவே மாட்டான். தான் ஆராதித்து வரும் விக்கிரக சொரூபம் அக்காலத்தில் ஞாபகத்தில் வருமாயின் அவனும் சாரூப மென்னும் பதவியை யடைந்து திவ்ய சொரூபத்துடன் விளங்குவான். இவ்விரண்டு மில்லாத ஆன்மா தனக்கு அதிக பழக்கமான வொன்றையே நினைத்து வெளிப்பட்டுக் கன்ம வசத்தால் அச்சரீரத்தை யடைந்து இன்ப, துன்பங்களை நுகரா நிற்கும். இதனை யுத்தேசித்தே தெய்வாராதனை, தெய்வநாம உச்சாரணம் முதலியவற்றை யிடைவிடாது செய்ய வேண்டுமென்று நூல்கள் விதித்தன. மரண துன்பத்தில் ஆன்மா தெய்வ சிந்தனை யடைவது கஷ்டமாதலால், அறிவு தோன்றிய காலமுதல் தெய்வ சிந்தனை, தெய்வ தரிசனம், தெய்வ மகிமையைக் கேட்டல் முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டுமென்று நூல்கள் விதித்தன. நெடுங் காலத்துப் பழக்கம் மறக்கப்படுவதன்றென்றும் தன்னை யறியாமலே யது ஞாபகத்துக்கு வருமென்றும் முன்னர்க் கூறினோம். ஆதலால் நெடுநாட் பழகிய தெய்வ சிந்தனை மரண காலத்திலும் ஞாபகத்தில் வரும். நெடுங்காலப் பழக்கத்தால் நாவும் தெய்வ நாமத்தை மறவாம லுச்சரிக்கும். ஜீவன் மறு சரீரம் பெறுவதற் கிடையில் சரீரமின்றி யிருப்பானாயின் எக்காலமும் சரீரத்துட னிருப்பானென்பது யாங்ஙன மமையுமெனின், அது கூறுதும். (வரும்.)

சிவானந்த ஸாகரயோகீஸ்வரர்.

மாதர் நெறிகள்.

(75-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

9. சகோதரிகளே! நாம் கடந்த சஞ்சிகையின் முடிவில் உங்களுக்குக் கூறியதுபோல் உயர்தரக் கல்வி நம் பெண்மக்களுக்கு அவசியமா, நன்மை யளிக்குமா என்பதைப்பற்றிப் புரட்டாசிமீ சஞ்சிகையின் ஆரம்பத்தில் "ஆனந்தன்" பத்திரிகாசிரியர் வரைந்துள்ளதை வாசித்துக் கவனிக்கும் படிக்கு உங்களை வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

நாகரீகம்.—சகோதரிகளே; உங்களில் அனேகர் நம் முன்னோரது பூர்வீக ஆசாரங்களை யலட்சியம் செய்து, மேல்நாட்டு ஆசாரங்களில் உங்கள் பெண்மக்களைப் பழக்குகிறீர்கள். இதனால் எத்தகைய கெடுதி விளையுமென்பதை நீங்கள் எள்ளளவும் சிந்திக்காமலே, அப்படிச் செய்வதுதான் நாகரீகத்தில் சேர்திருத்தம் என்று கருதுகிறீர்கள். மேல்நாட்டாரிடமுள்ள குணங்களில் மேலானவைகளையும், நமக்கு நன்மை யளிக்கத் தக்கவைகளையும் அடியோடு விட்டுவிட்டு, கண் மூடித்தனமாக வெளி வேடங்களில் அவர்களுடைய ஆசாரங்களைப் பின்பற்றுவதால் ஒருபோதும் நாம் நன்மையடைய மாட்டோம் என்று நம் க்ஷேமத்தைக் கருதும் மேதாவிகளாகிய அனேகம் பெரியோர் கூறுகிறார்கள்.

நமது பெண்மக்களுக்கு நமது ஜாதி, ஆசாரப்படி அலங்காரம் செய்வதையும், ஆடை யணிவதையும் விட்டு மேல்நாட்டாரைப்போல் செய்வது மிக்க கௌரவமென்று கருதி மயங்காதீர்கள். அறிவாளிகள் அதை வெறுத்து அப்படி நடப்போரை "அந்தோ! இத்தகைய அறிவிலிகளால்தான் நம் நாடு கெட்டுப்போகிறது. இவர்கள் செல்வப் பெருமையால் எதையும் மதியாமல் இப்படிச் செய்கிறார்கள். இவர்களைப் பார்த்துப் பாமரராகிய ஏழைகளும் அவ்வழியே நடக்க முயல்கிறார்கள்" என்று மனவருத்த மடைகிறார்கள். முதலாவது, நம் நாட்டில் நம் முன்னோர் ஏற்படுத்திய ஆசார மனைத்தும், (மஞ்சள் பூசுவது, குங்கும மணிவது முதல்) தேக சுகத்திற்கு அவசியமான சுகாதாரத்தையும், இகலோக பரலோக நன்மைகளையும் அனுசரித்து ஏற்படுத்தப் பட்டவையாகும். அவற்றை யலட்சியம் செய்வதால் அவற்றால் அடையக்கூடிய நன்மைகளை யிழந்து விடுகிறீர்கள். மேல்நாட்டு நாகரீகம் நமக்கு முற்றும் அனாவசியமானது. முதலாவது, அதனால் வீண் செலவு நேரிடுகிறது. அதைப் பின்பற்றுவதால் உடனே கெடுதி புலப்படாவிடினும் வரவர அதனால் நம் சந்ததியாருக்குப் பெருந் தீங்கே விளையு மென்பது உண்மை. மேல்நாட்டார் பாதம் முழுமையும் (இன்னும் முழங்கால் வரையிலுங்கூட) மூடப்படும் வண்ணம் பாதரட்சை யணிந்து கொள்கிறார்கள். அவர்களது பனி பூமிக்கு அவ்வாறணிய வேண்டிய தவசியம். இன்றேல் பாதங்கள் வெடித்து, மறத்து ஆபத்தை யுண்டாக்கும். ஆகையால், அங்கு யாவருமே பூட்ஸ் என்ற பாதரட்சையைச் சதா அணிந்துகொண் டிருக்கிறார்கள். அந்த அவசியத்தால் ஆடையைப்போல் அதுவும் அவசியமாகி கோயில் முதலிய விடங்களிலுங்கூட பாதரட்சையோடு செல்வது ஆசாரமாய் விட்டது. அவர்கள் தேக முழுமையும் மறைக்கும்படி யுடை யணிவதும் சீதோஷ்ணத்தைப் பற்றியே. நமது நாடு குளிர், பனி மிகுந்த நாடல்லவாதலின் அத்தகைய ஆடையாவது, பாதரட்சையாவது வேண்டியதில்லை. நமது நாட்டிற்குத் தக்கபடி நமது உடை முதலியன அமைந்திருக்கின்றன.

இப்போது நம் நாட்டில் சிலர் பெண்பிள்ளைகளுக்கு மேஜோடு, பூட்ஸ் அணிவித்துப் பாடசாலைக் கனுப்புகிறார்கள். இது பெரிய நாகரீக மென்றும், கௌரவ மென்றுங் கருதியே இவர்கள் அப்படிச் செய்கிறார்கள். சில ஆடவர் கல்வி கற்று ஜன சமூகத்திற்கு ஊழியம் செய்ய முன்வரும் யோக்கியதை யுடையோராக விருந்தும் வயது வந்த தம் பெண்மக்களை ஆடவர் சபையில் அன்னிய புருடர்களோடு தாராளமாகப் பேசும்படி விடுகிறார்கள். அந்தோ! இது எவ்வளவு மதியீனமான செய்கை. அச்சம், மடம், நாணம் ஒழிந்தால் பிறகு மாதர்க்குரிய விசேஷ மதிப்பு எங்ஙனம் நிலைத்திருக்கும். இத்தகைய விஷயங்களில் தாய்மார்களாகிய நீங்களே கவனம் வைத்து, இவ்வழக்கங்களைக் கண்டித்து ஒழிக்கவேண்டும். இக்காலத்தில் நீங்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்களில் இதுவே முக்கியமானது என்பதை மறவாதீர்கள். நீங்கள் இதை யலட்சியம் செய்யமாட்டீர்க ளென்று நம்புகிறேன்.

(தொடரும்.)

சீடன்.

தபால் கொள்ளைக் காரர்கள்.

(120-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஒருவன்: "இந்த இடந்தானுங்கோ. நான் 3 - வது மாடிமேலிருக்கும் சாளரத்தினருகில் நின்று பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தேன். இங்கேயோ

ருவன் பதுங்கிப் பதுங்கிச் செல்லவே என்னவென்று கவனித்தேன். சற்றுநேரத்திற்குள் வேறொரு மனிதன் கையில் சிறு பிரயாணப்பையோடு முன்னே ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தான். இங்கேவரும் போது, முன்கூறிய மனிதன் எங்கோ பதுங்கிக்கொண்டிருந்து பூனை போல் வந்து அவன் தலைமேல் கழியால்மோதி யடிக்கவே அவன் விழுந்து விட்டான். அதற்குள் இன்னொருதுஷ்டன் இங்குவந்தான். இருவரும் அம் மனிதனைத் தூக்கிவந்து இச் சாலகக்கல்லைத்தூக்கி அம்மனிதனை யிதில் போட்டு மூடிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்." என்றான்.

அச்சமயம் ஆனந்தஸிங் நிற்க முடியாத நிலைமையி லிருக்கிறான். கால் மடிந்து போகும்போ லிருக்கிறது. கூச்சலிடலா மென்றால் சுத்தமாய் முடியவே யில்லை. அச்சமயம் சாலகத்தின் வாயில் மூடப்பட்ட கற்களின் சந்தில் ஒரு மனிதன் வந்து முகத்தை வைத்துப் பார்ப்பதுபோல் தெரிந்தது. உடனே அக்கற்கள் எடுக்கப்பட்டதும் மறுநிமிடம் ஆனந்தஸிங் வெளி யில் எடுக்கப்பட்டான்.

ஆனால் உடனே மூர்ச்சை யடைந்துவிட்டான். சற்று நேரத்திற்குள் அவர்கள் செய்த உபசாரத்தால் ஸ்மரணை வந்து அவர்களுக்கு வந்தன மளித் தான். நடந்த விஷயங்களைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தவன் அந்தப் பாழடைந்த வீட்டின் சொந்தக்காரருடைய வேலைக்காரன். அவ்வீடு கிலமாய்க்கிடந்தமையால் நகர சங்கத்தார் அதில் யாரும் வாசம்செய்யலாகாதெனக் கட்டளை யிட்டுவிட்டார்கள். எஜமானன் அதன் பின்பக்கம் இருந்த சில மரத்துண்டு களைக் கொண்டுவரும்படி ஆளை யனுப்பினான்.

அந்த ஆள் மேல்கண்டபடி நடந்த சங்கதிகளைக் கண்டதே ஓட்டமா யோடித் தன் எஜமானிடம் கூறி அவர் கட்டளை யிட்டபடி துரிதமாய்ச் சென்று ஒரு போலீஸ் உத்தியோகஸ்தனை யழைத்துக்கொண்டு அங்கு வந்தான்.

ஆனந்தஸிங் சேற்றில் முழுகி யெழுந்தபடியால் அவன் உடைகளும் அவனும் மிக்க அலங்கோலமான ஸ்திதியி லிருந்தார்கள். அத்துஷ்டன் அவனை யடித்தபோது அவன் கையிலிருந்த பை கீழே விழுந்துவிட்டது. அத்துஷ்டர்கள் ஓடிப்போகும் அவசரத்தில் அதைப் பார்க்கக்கூடவில்லை. அதில் அவனுடைய மாறுவேட உடை யிருந்தது. வேலைக்காரன் உதவியால் ஆனந்தஸிங் தேகத்தைச் சுத்தி செய்துகொண்டு வேறு உடை யணிந்து கொண்டான்.

போலீஸ் உத்தியோகஸ்தன், உன்னைக் கொல்ல முயன்ற அத்துஷ்டர் யார் என்று விசாரித்தபோது ஆனந்தஸிங் தன் அடையாளக் குறியாகிய பதக்கத்தை யெடுத்துக் காட்டியதே அவன் இவனுக்கு மரியாதை செய்து வணக்கத்தோடு நின்றான்.

ஆனந்தஸிங் அவனுக்குக் கூறவேண்டியவற்றை மட்டும் கூறி இந்தச் சங்கதி நடந்தபடி உண்மை வெளிவரலாகாது. ஆகையால் இச்சங்கதி ஒருவருக்கும் கூறப்படலாகாதென்று கூறிவிட்டு, அந்த ஆளுக்கும் திட்டம் செய்து அவனுக்குத் தக்க பரிசு மளித்துவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஜாக்கிரதையாய் ஒரு ஹோட்டலுக்குச் சென்று நவீனபுரிக்கு இரயில் எப்போது புறப்படுகிறதென்று பார்த்தான். அன்று ஒரே வண்டி மெயில் வண்டி அமலாபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டு மேலையூரில் மட்டுமே நின்று நேராய்

நவீனபுரம் செல்வது மாலை ஐந்து மணிக்கு வருகிறதென்று தெரிந்தது. அதுவரையில் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்று கொஞ்சம் ஆகாரம் எடுத்துக் கொண்டு சயனித்துக் கொண்டான்.

ஆனந்தலிங் நித்திரையிலிருந்து விழித்துக் கொண்டபோது மணி பிற்பகல் மூன்றிருக்கும். படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருக்க முயன்றான். முடியவில்லை. காலையில் பட்ட அடியாலும், கஷ்டத்தாலும் அவன் தேகம் வியாதியுற்றுச் சுரம் கண்டுவிட்டது. சுமார் இரண்டு வாரம் அவன் படுக்கையிலேயே கிடக்க நேர்ந்தது. சற்று சௌக்கியமான பின்பு ஒருநாள் காலை தினசரி பத்திரிகையை வாசிக்கக் கையிலெடுத்தான். அதில் முதல் பக்கத்தில் காணப்பட்ட ஒரு விஷயம் அவனைத் திடுக்கிட்டுத் துள்ளி யெழுந்திருக்கச் செய்தது. அதன் தலைப்பில் பெரிய எழுத்தில் "இன்னொரு அதிசயமான இரயில் பாதை தபால் களவு" என்று இருந்தது. பின்னால் அடியிற் கண்ட விஷயம் இருந்தது:—

"மிக்க மர்மமா யிருந்த தபால் கொள்ளை கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. தபால் இலிகிதர்களில் இதுகாறும் கௌரவமாய்க் கருதப்பட்ட அம்பலவாணன் என்னும் இலிகிதன் கைது செய்யப்பட் டிருக்கிறான். தபால் ஏஜெண்ட் சாமிநாதம் பிள்ளையின் ஊளவால் மேற்படி இலிகிதன்வீடு சோதனை செய்யப்பட்டபோது அவன் வீட்டில் களவுபோன தபால்பை அகப்பட்டது. அவன் சிறை செய்யப்பட் டிருக்கிறான்."

இதைக் கண்டு, ஆனந்தலிங் அதை உன்னிப்பாய் நாலைந்து தரம் வாசித்துப் பார்த்துச் சற்றுநேரம் யோசனை செய்தான். அவன் கண்களில் ஒருவிதப் பிரகாசம் தோன்றியது.

"ஹா! கடவுள் மிக்க தயவோடு உதவி செய்கிறார். இந்த மூலகாரணமான உளவைக் காட்டியது அவருடைய அன்பான கருணையே. இப்போது யாவும் கண்ணாடிபோல் வெளிச்சமாய்த் தெரிகிறது. இது சாமிநாதன் செய்கையே. அந்தத் தபால் இலிகிதனாகிய அம்பலவாணன் பாபம் சுத்த நிரபராதியே, நான் அவனை யெப்படியேனும் காப்பாற்றுவேன்" என்று தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டான்.

ஆனந்தலிங் உடனே அடுத்த வண்டியில் புறப்பட்டு மேலையூர் போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கு இருக்கும் பிரதானமான ஹோட்டலில் போய் இறங்கியதே முதல் முதல் அவன் கண்ட ஆள் இரங்கநாதனே. ஆனந்தலிங் அணிந்திருந்த மாறு உடையால் இரங்காநாதன் அவனை யறிந்து கொள்ளவில்லை. சற்றுநேரம் கழிந்து ஆனந்தலிங்கை யுராய்ந்துகொண்டு வெளியிற் சென்றான். அவன் செல்லும்போது அவனிடமிருந்து ஒரு துண்டுக் கடிதம் நழுவிக் கீழே விழுந்தது. ஆனந்தலிங் அதைப் பார்த்திருந்து யாருங் காணாத சமயம் பார்த்து அதை யெடுத்துக்கொண்டு தீபத்தினருகிற் சென்று பார்த்தான். அதிற் கீழ்க் கண்டபடி எழுதியிருந்தது:—

"இரங்கநாதம் பிள்ளைக்கு;—அரசஞ்சோலை திருப்பம் - வெள்ளி இரவு 11 மணி - கைகள் அங்கிருக்கும்"

இதைக் கண்டதே ஆனந்தலிங்குக்கு யாவும் நன்றாய் விளங்கிவிட்டது. அதாவது, "இந்த மெயில் தபால் கொள்ளை யடிக்கிற கூட்டம் ஒன்றிருக்கிறது, பெரும்பாலும் இந்த இரங்காநதன் அதன் தலைவனா யிருக்க வேண்டும். அல்லது அதிற் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு முக்கியமான ஆசாமியா யிருக்க

வேண்டும். வெள்ளிக்கிழமை யிரவு எதுவோ விசேடம் நடக்கப்போகிறது" என்று தெரிந்து கொண்டான்.

இதற்கென்ன செய்வது? அரசஞ்சோலை திருப்பம் என்பது எங்கிருக்கிறது? அது தனக்குத் தெரியவில்லை. ஆகையால் "அன்றைய தினம் இரங்கநாதனை ஒரு விஞடிகூட நமது கண் பார்வையிலிருந்து தப்ப விடலாகாது. அவன் எப்படியாயினும் அன்று குறித்த வேளைக்கு அத்திருப்பத்திற்குச் செல்வான்" என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். ஆயினும் அதற்கிடையில் சிறையிலிருக்கும் அந்தத் தபாலாபீஸ் இலிகிதனைக் காணவேண்டுமென்றும் அவன் மூலமாய் நமக்கு அனுகூலமான உளவுகள் ஏதேனும் கிடைக்கும் என்றும் சிந்தித்துக் கொண்டான். (தொடரும்.)

—— ஆரணி-குப்புசாமி முதலியார்.

பொது விஷயங்கள்.

ஹிமாலயத்தில் மஹான்கள்.—எவரஸ்டு சிகரத்தைக் கண்டு பிடிக்கச் சென்ற கூட்டத் தலைவராகிய வீரர் ஹோவார்டு ப்யூரி என்பவர் ஹிமய மலையின் சுற்றுப் பிரதேசங்களைப் பற்றி தன்னுடைய தபாலில் எழுதுகிருர். அங்கே தங்களில் தொத்தி ஏறின ஒரு கூட்டத்தார்கள் ஒரு மடத்தைக் கண்டார்களாம். மலைப் புறங்களில் விரவிக் காணப் பெறும் சில பொந்துகளிலும், குகைகளிலும், உலகத்திலேயே சம்பந்தப் படாத சில துறவிகளும், சந்நியாசிகளும் வசிக்கிருர்களாம். அதில் உண்மையாய் வர்ணித்திருக்கிற பிரகாரம் அவர்கள் இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்தாலும் அதன் வாசனை அறியார்கள். ரஸமாயும் அதியாச்சரியமாயு மிருக்கும் ஒரு பாகத்தில் வீரர் ப்யூரி எவரஸ்டு சிகரத்தின் பக்கத்திலுள்ள பிரதேசங்களின் கம்பீரத் தோற்றத்தையும் அங்கு செல்லும் கஷ்டங்களையும் விவரிக்கிருர். 16,500 அடிக்குமேல் உயரமுள்ள ரங்பக் என்னும் பள்ளத்தாக்கில் அதைச் சுற்றிலுமுள்ள மலைகளின் குகைகளில் தனித் தனியாய் வாசம் செய்யும்படியான சுமார் 400 சந்நியாசி ஸ்திரீகளையும் புருஷர்களையும் கண்டாராம். இவ்விடத்தில் உலக சமாச்சாரங்கள் அணுகுவதே கிடையாது. உன்னதமான எவரஸ்டு சிகரத்தின் நிழலில் ஆனந்தமான ஏகாந்த வாசம் செய்கிருர்கள். காட்டுப் பறவைகள் எல்லாம் மனிதர்களைக் கண்டால் பயப்படுவதாய்க் காணேம்.

பழச் செடிகள்.—நம் நாட்டினர் பழச் செடிகளைப் பயிர் செய்கையில் ஒவ்வொரு செடிக்கும் இடையில் போதுமான இடம் விட்டு நடுவதில்லை. ஆதலால், அவை சரியான பலனளிப்பதில்லை. புதிதாக வெளியான ஒரு தோட்டப் பயிரிடும் சாத்திரத்தில் இன்னின்ன செடிகளுக்கு இடையில் இவ்வளவு இவ்வளவு இடம் விடவேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது பின் வருமாறு:—

மரம்.		அடிகள்.
மா	...	30
பப்பிளி	...	10
வாழை	...	12
கொய்யா	...	20
மாதுளை	...	15
தென்னை	...	25
பலா	...	30
லிச்சிலி	...	30

“ஆனந்த போதினி” பஞ்சாங்கம்.

துன்மதிஞு கார்த்திகைமீ—சாலிவாகனம் 1844—கலி 5023
பசலி 1330-31—கோல்லம் 1096-97—ஹிஜரி 1339-40
இங்கிலீஷ் 1921ஞு நவம்பர்மீ டிசம்பர்மீ

கார்த்திகைமீ	நவம்பர்மீ / 1921ஞு டிசம்பர்மீ	வாரம்.	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	15	செ	○32-25	பர-17-6	சித்-60	கரிநாள், கிரேதாயுகாந்த
2	16	புத	பிர29-42	கிரு-16-22	அ16-22சி	பிரயாணம் ஆகாது
3	17	வியா	து25-55	ரோ-14-34	மர-60	சாதுர்மாஸ்யதுவிதியா
4	18	வெ	திரி21-18	மிரு-11-46	சித்-60	குடிபுக, காதுகுத்த
5	19	சனி	சது16-15	திரு-8-28	சித்-60	ஆயுதம் பயிற்ற
6	20	ஞா	பஞ்10-48	புன-4-51	சித்-60	கிரகப்பிரவேசம்
7	21	திங்	சஷ்5-23	பூச-1-5 ஆயி-57-20	சித்-60	நவக்கிரகசாந்தி செய்ய
8	22	செ	சப்0-3 அ54-50	மக-54-0	சித்-60	காலபைரவஜயந்தி
9	23	புத	நவ49-50	பூர-51-3	அமி-60	ஆயுதப்பிரயோகம் செய்
10	24	வியா	தச45-30	உத்-48-5	மர48-5சி	கரிநாள் [ய
11	25	வெ	ஏக41-22	அஸ்-45-44	அ45-44சி	விதைவிதைக்க [பட்டது
12	26	சனி	துவ37-53	சித்-43-52	ம43-52சி	பிரயாணத்திற்கு விலக்க
13	27	ஞா	திர34-55	சுவா-42-40	சி42-40ம	கிரகபிரவேசம் [பட்டது
14	28	திங்	சது32-53	விசா-42-15	ம42-15ம	பிரயாணத்திற்கு விலக்க
15	29	செ	●31-35	அனு-42-48	சி42-48ம	அமாவாசை தர்ப்பணம்
16	30	புத	பிர31-35	கேட்44--33	சி44-33ம	குளைபோட
17	1	வியா	து32-45	மூல-47-33	சித்-60	
18	2	வெ	திரி35-37	பூரா-51-52	பி51-52சி	
19	3	சனி	சது39-47	உத்-57-30	சித்-60	
20	4	ஞா	பஞ்45-7	திரு-60-0	அமி-60	
21	5	திங்	சஷ்51-18	திரு-4-18	அ4-18சி	
22	6	செ	சப்57-53	அவி-11-45	சி11-45ம	
23	7	புத	அஷ்60-0	சதை-19-16	சி19-16அ	
24	8	வியா	அஷ்4-8	பூரட்-26-33	சித்-60	
25	9	வெ	நவ9-25	உத்-32-34	சித்-60	
26	10	சனி	தச13-18	ரேவ-37-3	பிர37-3சி	மோக்ஷதா ஏகாதசி
27	11	ஞா	ஏக15-23	அசு-39-42	சி39-24பி	மச்சதுவாதசி
28	12	திங்	து15-25	பர-40-25	சி40-25ம	பிரதோஷம், அநுமத் விரதம்
29	13	செ	திர13-25	கிரு-39-18	சி39-18அ	அண்ணுமலையார் தீபம்
30	14	புத	சது9-45	ரோ-36-31	சித்-60	உபநயனம் செய்ய

கே			
	17உவி-பு 17, விரு-சு 30,,து-செ		
	சூரி	சுக் புத	ரா-ச குரு செ

Printed & published by N. Munisawmi Mudaliar at the
“Ananda Bodhini” Power Press, 15, Venkatesa Maistry Street, Madras.